



02

2019

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

| | |
|----------------------------|---|
| Főszerkesztő | Bán Magdolna |
| Szerkesztőbizottság | Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai |
| Munkatársak | Farkas Dóra, Fodorné Abloczy Margit, Jámbor Zsolt, Komádi Róbert, Lipóthné Gyulai Anikó, Papp Attila, Simon Andrásné, Simonné Bakó Mária, Svébisné Juhász Márta, Szondi Endre, T. Kabai Virág, |
| Lektor | Bovier Hajnalka |
| Szerkesztőség | KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA ÉS LEVÉLTÁRA Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu |
| Tervező | Kiss Ákos |
| Fotó | Juhász Katalin, Magyar Péter, Nemes Gyöngyi, Noszlopy Miklós, Pálóczy Károly, Papp Attila, Dr. Puskás Attila, Szabó Zoltán |
| Kiadó | KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu |
| Felelős kiadó | Kuti József |
| Nyomda | PRINT 2000 NYOMDA Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu Honlap: www.print2000.hu |
| Címlap | Ónkanna (fotó: Papp Attila) |

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

VII. évf. 2019. 2. szám (április-június)

Készült 800 példányban



Szerző Bán Magdolna

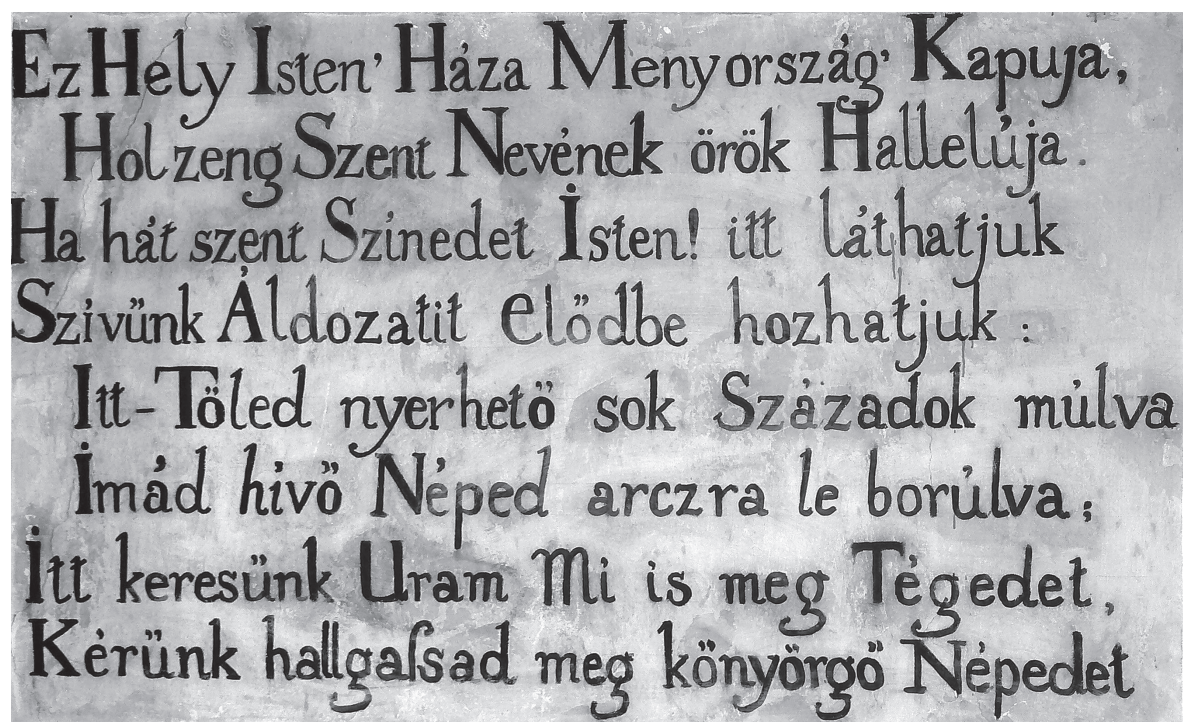
Főszerkesztői gondolatok

Azt gondolom, hogy akik már a tavalyi évben beleszóptak és részesei lettek a templomfelújítási projektnek, előbb kezdték el érezni azt a feszültséget, kihívást, izgalmat, amelyet mi, gyülekezeti tagok most kezdünk csak igazán érzékelni, mikor a munka elkezdődött. Napról napra lehet látni a haladást, már kezdjük érezni a korlátozásokat, a változásokat, amellyel ez a hatalmas munka jár. Szép lassan kézzelfoghatóvá válik, hogy amit ez a gyülekezet olyan régóta várt, az most tényleg meg fog valósulni. Szerintem sokan voltak olyanok közöttünk, akik megkérdőjelezték a felújítás szükségességét is, hiszen szép rendben és karban van tartva a templom, így semmi szükség rá. De a lecsupaszított falakat látva bizony a legkisebb kétségünk is elmúlhat, hogy szükség van-e több mint 100 év után a renoválásra. A májusi presbiteri gyűlésünkön Kuti elnökelkész úr beszámolójában egy aznap készült fotót mutatott be. Varga Nándor nagytiszteletű úr testi épségét veszélyeztetve mászott fel az állványzatra, és úgy fotózta le a tetőt. Ahogy vezető lelkészeinket, úgy minket is meglepett ez a fotó. Ahogy ott szóban elhangzott, ebből a színekavalkádból azt gondolhatnánk, hogy a Ciróka Bábszínház teteje, de nem, ez a mi 18. századi templomunk. Így néz ki egy cseréptető, ha 140 éven keresztül javítgatják. Alig találni két

egyforma cserepet, sem formára, sem színre, sem állagra nem nagyon hasonlítanak egymásra. Mésziról nem látszik, hogy ennyire heterogén, de olyan, mint a gyülekezetünk: közelről látszik, távolról egységes. Érdekes kérdés, hogy vajon melyikhez igazítsuk?

Számomra is izgalmas napról napra munkába jövet és menet elbiciklizni mellette, és nézni a munka előrehaladását. Örülök, hogy már másodszer is része lehetek ilyen jelentős munkálatoknak, hiszen általános iskolásként már átéltem a dunapataji templom felújítását. 1985-ben az is vakmerő és merész vállalkozásnak tűnt, de végül sok meglepetést, nevetést, barátságot, persze biztos bosszúságot is hozott, bár én már arra nem is emlékszem. Remélem, jó lesz megtapasztalni, hogy ebben az átmeneti időben mindenki türelemmel és megértéssel fogadja az esetleges kellemetlenséget, és még nagyobb örömmel fogadja majd a szép és megújult istenházát. Már most jó megtapasztalni, hogy mennyien nyitottak, és átérzik ennek szükségességét, és támogatják anyagiakban is ezt a fontos és kiemelt ügyet. Ahogy eddig is kérték tőlünk a szószékről, imádkozzunk a munkásokért, hogy semmi baj ne érje őket, hogy minden szépen és ékes rendben tudjon lezajlani.

Bétel, az Isten háza



Ez Hely Isten' Háza Menyország' Kapuja,
Hol zeng Szent Nevének örök Hallelúja.
Ha hát szent Szinedet Isten! itt láthatjuk
Szívünk Áldozatit elődbe hozhatjuk:
Itt-Tőled nyerhető sok Századok múlva
Ímád hívő Néped arczra le borúlva;
Itt keresünk Uram Mi is meg Tégedet,
Kérünk hallgassad meg könyörgő Népedet

A pomázi református templom szószékének hátoldala

„Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam! Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmetes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja. Reggel fölkelt Jákób, fogta azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent osz-

lopként, és olajat öntött a tetejére.”(1Móz 28,16b-18)

Gyermekkorom templomában, a pomázi református templomban van egy vers, ami a szószék hátán olvasható régi, cikornyás betűkkel. Kicsi gyerekként a betűit bogarásztam, jöllehet



túl alacsony voltam ahhoz, hogy az alsó sorokra is rálássak, mindig nőni kellett valamennyit, hogy egy újabb sor tűnjön fel:

*Ez Hely Isten' Háza, Menyország' Kapuja,
Hol zeng Szent Nevének örök Hallelúja...*

Több évszázad tapasztalata, sokak Isten-élménye sűrűsödik ezekbe a sorokba. Jákóbtól kölcsönözték őket.

Az élő Istennel találkozni nem mindennapos dolog. Egy elveszett embernek, aki se hátra, se előre nyugodt szívvel tekinteni nem tud, egyenesen életmentő. Az élő Istennel életet mentő találkozás: életre szóló esemény.

Így vésődik bele mindez Jákób életébe. A válasz erre a félelemteljes ámulat: szent ez a hely, és én nem tudtam!

Nincs még ház, nincs még templom, csupán egyetlen kő: azt hivatott jelezni, hogy itt valami rendkívüli történik: az élő Istennel itt lehet találkozni!

A mai napig a templom a találkozás helye. Találkozunk Istennel. Itt metszegeti vadhajtásainkat, itt térít vissza minket elhajlott utainkról, itt erősít meg az evangélium ígéreteiben, itt ad közösséget, barátokat, harcostársakat.



*Ha hát szent Színedet Isten! itt láthatjuk
Szívünk Áldozatit elődbe hozhatjuk:*

Találkozunk egymással. Itt gyűlik össze hétről hétre a gyülekezet, hogy közösségben is keressük a Jézusban megismert Isten életünkre vonatkozó akaratát, és „zengjük Szent Nevének örök Hallelúját”. Találkozunk a múlttal és a jövővel is.

*Itt – Tőled nyerhető sok Századok múlva
Imád hívő Néped arczra le borúlva:*

Elődeink a távoli múltban letették az alapkövet, hogy legyen egy hely, ahol az Istennel találkozni lehet jelenbelieknek és jövőbelieknek. És mi, akik akkor még csak távoli jövő voltunk, építjük, újítjuk a találkozás helyét magunknak, akik a jelent képezzük, és a távoli jövőnek, hogy mindenkinek otthona, találkozási pontja legyen a templom. Hiszen erre rendeltetett.

*Itt keresünk Uram Mi is meg Tégedet,
Kérünk hallgassad meg könyörgő Népedet.*

Szárnyalás

Anthony de Mello

Egy ember pszichiáterhez fordult, és elpanaszolta neki, hogy minden éjjel meglátogatja őt egy körülbelül tízméteres, három-fejű sárkány. Tiszta idegromcs volt, egyáltalán nem tudott aludni, a teljes összeomlás határán volt. Már öngyilkosságra is gondolt.

– Azt hiszem, tudok Önnek segíteni – mondta a pszichiáter –, de figyelmeztetnem kell, hogy a kezelés eltarthat egy-két évig, és háromezer dollárba fog kerülni.

– Háromezer dollár! – kiáltotta az ember. – Szó sem lehet róla! Inkább hazamegyek, és megbarátkozom a sárkánnyal.



Írországban, Belfastban, egy protestáns tiszteletes, egy katolikus pap és egy zsidó rabbi heves teológiai vitába gabalyodott. Hirtelen ott termett egy angyal közöttük, és ezt mondta nekik:

– Isten áldását küldi néktek. Kívánjatok valamit, hogy béke legyen, s a Mindenható teljesíti kéréseteket.

A tiszteletes ezt mondta:

– Minden katolikus tűnjön el szeretett szigetünkről, s a béke fog uralkodni.

A pap így szólt:

– Ne legyen egyetlen protestáns sem a szent ír talajon. Akkor majd béke lesz a szigeten.

– És te, rabbi? – kérdezte az angyal. – Neked nincs semmi kívánságod?

– Nincs – mondta a rabbi. – Csak teljesítsd e két úriember kívánságát, én azzal nagyon megelégszem.

FORRÁS: ANTHONY DE MELLO: *Szárnyalás*. Kecskemét, Korda, 2001, 41., 110. p.

40

És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? (5 Mózes 8,2)

Mit jelent emlékezni? Nem is gondolnánk, mennyire fontos kérdés ez. Van Makkai Sándornak egy különleges novellája. Az a címe: Az egyéniség vára. (Kolozsvár, 1925.) Egy tanmesének is mondhatnánk. Öntudat és Hit, mint király és királyné uralkodnak az úgynevezett Egyéniség várban. Ez a vár képes egyedül ellenállni az óriásoknak. A vár mégis elvesztett. A tragédia úgy kezdődött, hogy Hit királyné elaludt. Az egyik királylány, akinek Emlékezet volt a neve és Képzelet királyfi elkezdtek beszélgetni Öntudat királlyal. Együttes erővel meggyőzték őt arról, hogy felesleges ehhez az ócska kőrákáshoz ragaszkodniuk, adják át a várat az óriásoknak, a Világ hadseregének.

Az emlékezet ebben a mesében, mint valami rossz tanú szerepel. A jelen döntései helyett a múlt torzképei és révedései jönnek elő vele. Valóban, számos visszaemlékezés éppen az ember hite ellen dolgozik. Fölhánytorgatunk dolgokat. A sok elmulasztott örömet és lehetőséget látjuk, se magunknak, se másnak nem tudjuk megbocsátani a veszteségeket. Ennek az emlékezetnek a lényege az, hogy nem tudjuk elfogadni az elmúlást. Ez az

emlékezés inkább vájkálás. Isten úgy adta nekünk az időt, hogy állandóan átdobjon minket a múltból a jövőbe. Minden pillanat elmúlik, és a földi lét egy állandó temetés, ha innen nézzük, de egy állandó menetelés is valami felé, ha onnan nézzük.

Az az emlékezés, amelyre Isten hív, furcsa módon a jövő felé néz. Isten nem azért mondja népének, hogy emlékezz meg az egész útról, amikor negyven évig sanyargatott a pusztában, mert egy régi történes számára szeretne állítani valamiféle lelki kőtáblát, hanem a ma emberének a szíve miatt kéri: nézzetek hátra! Az emlékezés kulcsa az, hogy mit teszünk most és mit tervezünk? Azért emlékezem, mert Isten felé tartok. Emlékezzünk Krisztus halálára és feltámadására, és tegyük ezt azért, mert Krisztus felé megyünk, és ő van jelen az életünkben!

Ha az ember nem jól emlékezik, akkor két veszélybe szokott belesodródni. Vagy túlságosan elbizakodott, vagy reményvesztett lesz. Mert valami ezt súgja nekünk: minden el van veszve! Ezt már nem lehet helyrehozni! Esetleg, ha nagyon-nagyon megtartóztatjuk magunkat, ha szentet faragunk magunkból, akkor van egy halvány reményünk, de valójában csak az ítélet szavát halljuk: elhagyott Isten! Elpusztul a világ! Máskor pedig valami azt súgja nekünk: Nincs olyan nagy baj! Hát az Isten kegyelmes! Nem hagyja elsodródni ezt a világot, hisz szeret minket! Borítsunk fátylat a múltra, hiszen ő is ezt teszi. Ezekkel a mondatokkal szép lassan

elaltatjuk lelkiismeretünket, szélsőséges esetben megöljük, és a kegyelmet úgy fogjuk fel, mint amely szinte feljogosít a rosszra.

A Biblia válasza mindkét esetben az, hogy figyelj a történet végére! Jézusban láthatjuk a dolgok kiemenetelét. Ami vele történt, az történik az egész világgal és mindenkivel. Jézus feltámadása miatt

nincs ok se a reménytelenségre, se az elbizakodásra!

A mi világunk nagyon beteg. A betegség legfőbb tünete megváltozott időszemléletünk. Mint valami gyorsvonat, zakatol minden, és egyre nyilvánvalóbban felfaljuk a jövőt. De erre nincs már megoldás, minthogy a jövő felől értelmezzük a múltat és azt, amit látunk. Nekünk a jövőnk Krisztus!

FORRÁS: FEKETE ÁGNES: *Számolok Istennel*, Budapest, Szerző, 2018. 89-92. p.

Imádság

Drága Istenem!

Dicsőítlek, amiért fiaddá fogadtál engem is Krisztus által a Te akaratodnak jó kedve szerint. Magasztallak, mert megismerttetted velem a Te akaratodnak titkát a Te jó kedved szerint, melyet eleve elrendeltél magadban. Sokszor halljuk, mondjuk: ami eleve el van rendelve nekünk, azt el nem kerülhetjük. Pedig Te egyetlen egy dolgot rendeltél el eleve magadban a Te jó kedvedből: azt, hogy fiaddá fogadsz a Krisztus által. Irántam való szerelmed, irántam való jó kedved annyira hatalmas! Csodállak és imádlak, Uram! Istenem, megvallom, hogy sokszor kimarad az életemből a jó kedv akkor, amikor a templomba megyek, vagy épp imádkoznom, adakoznom kéne. Te kiapadhatatlan forrása vagy még a jó kedvnek is. Szentlelked által

erősítsd meg bennem ezt az érzést, hogy ha Téged kereslek, jó kedvvel és nagy éhséggel keresselek. Amikor imádkozom, teljes gyermeki bizalommal tegyem, mint Dániel. Ha Neked szolgáljak, jó kedvvel szolgáljak, ahogy intette is Dávid fiát, Salamont és ha adakozok, azt is jó kedvvel tegyem, mint Dávid adakozott a templomépítésre. Uram, hadd hozzam elődbe mindazokat, akik földi jó kedvet, élvezetet hajhásznak különböző szerek vagy épp a paráznaság által. Segíts, hogy úgy tudjam megélni hívó életemet, hogy azt látva mások is kedvet kapjanak a Veled való élethez. Te vagy az, aki munkálsz bennem mind az akarást, mind a munkálást jó kedvedből. Munkálkodj bennem Szentlelked által a Te nagy neved dicsőségeire. Szent Fiadért hallgass meg! Ámen

FORRÁS: *Áldjad, én lelkem, az Urat!*, Kolozsvár, 2014. 112-113. p.

Szabó Lőrinc

Májusi éjszaka

Késő volt, mentem haza, lelkem
az elmúlt nappal küszködött,
mentem, mogorván, kimerülve,
a kertek és villák között,
nem is én mentem, csak a lábam
vitt a fekete fák alatt,
két lábam, két hű állatom, mely
magától tudja az utat.

S egyszerre a májusi éjben
valami hullám megcsapott:
illatok szálltak láthatatlan,
sűrű és nehéz illatok,
a lélegző, édes sötétben
szinte párologott a világ
és tengerként áradt felém az
orgona, jázmin és akác.

Láthatatlan kertek mélyéből
tengerként áradtak felém,
nagy, puha szárnyuk alig lebbent
és letelepedtek körém,
a meglepetés örömeivel
lengtették tele utamat
s minden gondot kifújtt fejemből
ez a szép, könnyű pillanat.

S mintha élt volna, minden illat
külön megszólalt és mesélt,
ittam a virágok beszédét,
a test nélkül szerelmes éjt;
a rácson kísértetfehéren
áthajolt hozzám egy bokor
s úgy töltött csordultig a lelke,
mint szomjú palackot a bor.

És részegen és imbolyogva
indultam nagylassan tovább,
s új tenger dőlt a szomszéd kertből,
új bokor az új rácson át,
s az illattól már illatos lett
tüdőm és szívem és agyam,
egész testem elnehezült
s azt érezte, hogy szárnya van.

Hogy értem haza, nem tudom már.
-A gondom ma se kevesebb.
De azóta egy kicsit újra
megszerettem az életet,
s munka és baj közt mindig várom,
hogy jön, hogy majd csak újra jön
valami fáradt pillanatból
valami váratlan öröm.

FORRÁS: Szabó Lőrinc *összegyűjtött versei*. Budapest, Magvető, 1960. 475-476. p.



Szerző Bán Magdolna

T. Kabai Virág

Beszélgetés



Nemes Gyöngyi Ilona presbiterrel



Nemes Gyöngyi presbitertársammal először úgy ismerkedtem meg, hogy a gazdasági hivatal munkatársa volt. Aztán évek kihagyásával ismét visszajött közénk, vagyis az egyházközség alkalmazásába állt, a tárgyi eszköztár kezelője lett. Néhány évvel ezelőtt szorosabban is dolgoztunk együtt, hiszen a presbiteri jegyzőkönyvek elkészítésében segédkezett ő is. Most a jegyzői kar és a szavazatszámllálási bizottság tagja. Gyülekezetünk hűséges, odaadó tagja, aki a Kecskeméti Vég Mihály Énekkarban és a nőszövetségben jelenleg is szolgál.

Erdélyi gyökerei mennyire hatnak a mindennapjaira, mennyire határozzák meg azt?

Határon túli magyarként Partiumban, Nagyváradon születtem. Édesanyai nagypapám és édesapai nagymamám református volt. Édesanyám felnőtt korában tért át a református hitre. Az új kenyérért való hálaadás istentiszteletén, vasárnap délelőtt tett hitvallást, fogadalmat, és először vette fel az úrvacsorát, este pedig megszülettem. Bottyán Gyula lelkipásztor keresztelt, konfirmált, esketett. Szüleim énekkari tagok voltak a Sztárai Mihály Kórusban Soós András karnagy úr vezetése alatt, így én is kórustag lehettem. Betű-, és kottaismeret nélkül már énekelhettem az énekkarban. *„Hogyha kondul templomunk harangja, Hallod annak hívó szózatát, / Eljut-e a szívedig a hangja? / Jöjj, keresd fel Isten templomát! / Óh, ha itten enyhül minden bánat, / Hálaének szálljon égbe fel, / Zengd a zsoltárt és Urunkat áldjad, / Igaz hittel, szívvel énekelj!”* Ez egy életre meghatározó élmény lett.

A Nagyvárad Réti Református Egyházközség tagjaként 28 évig éltem Nagyváradon. Négyen vagyunk testvérek. Édesanyám 40 évesen özvegy lett. Gyermekait példamutatással, kitartóan, hitben, szeretetben nevelte. Ezzel a példával

előttem, így neveltem én is gyermekeimet. A nagyváradai gyökereim nagy hatással vannak mindennapjaimra.

Hogyan került Kecskemétre, és hogyan találta meg a gyülekezet közösségét?

Megismerkedtem egy kecskeméti fiatalemberrel, aki megkérte a kezemet. 1983. november 12-én volt az esküvőnk Nagyváradon, és 1984. május 6-án költöztem át Kecskemétre. A kecskeméti templomban először 1984. május 13-án voltam, harangszentelés volt. A palástos lelkészek, a gyülekezet sokasága, a felhangzó ének, imádság ott a második emelet utolsó padsorában és a feldíszített harang még most is itt vannak az emlékezetemben. Szabó Zsuzsanna lelkipásztort ismertem meg először, majd jelentkeztem a kórusba Pungur Béla lelkész-karnagnál. Két gyermekem született, mind a ketten kórusba jártak velem együtt. A kislányommal a kórus mellett kézimunkakörbe is jártunk, amit Szabó Gábor esperes úr felesége, Katika alapított. 1990-es évek elején Ablonczy Margit lelkipásztor létrehozta a Templomovis csoportot, amelynek tagja voltam 2018. év júniusáig.

A Kecskeméti Református Általános Iskolában 1994-ben újraindult az oktatás. Enikő ekkor kezd-

te az iskolát, és nem volt kérdés, hogy melyik iskolába íratom. 12 éven át refis volt, érettségi után a Corvinus egyetemen gazdálkodás-menedzsment szakon tanult tovább, majd Németországban a Münsteri Egyetemen végezte el a mesteri képzést. Áron 1999-ben kezdte az általános iskolát, ő is refis lett, 2007-ben ballagott. Békéscsabán a Bartók Béla Művészeti Szakközépiskolába járt, majd a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karán harsonaművész és tanári szakon végzett.

Az egyházközség gazdasági hivatalának munkatársaként hogyan tudja megélni hitét, keresztyénységét abban a munkakörben, melyben jelenleg dolgozik?

Varga László lelképásztor 1999. január 1-jétől hívott a gazdasági hivatalba dolgozni. Az akkori feladatköröm, munkám teljesen eltért a mostanitól. A volt kollégákra szívesen emlékezem, különösen Zomboryné Zsóka néniére. 2000 márciusában úgy éreztem, hogy el kell mennem, pedig számomra megtiszteltetés volt a lelkészek mellett dolgozni. Munkahelyet változtattam, 2002. január 23-tól gépjármű-ügyintéző lettem az önkormányzatnál, majd kormánytisztviselőként dolgoztam, és 2015. szeptember 1-jétől nyugdíjas lettem.

A templomban a hirdetések hallgatva 2017. januárban úgy döntöttem, hogy ha két hónap után sem jelentkezett senki a gazdasági hivatalban meghirdetett állásra, akkor én majd megpróbálok. Megpróbáltam, felvételt nyertem, és 2017 óta dolgozom mint tárgyszerkező-nyilvántartó, pénzügyi előadó. Nagyon jó közösségben dolgozom, mindenki egyért, egy mindenkiért. 41 éves munkaviszonyom alatt a nyolc óra munka mindig munkával telt el, ez most sincs másként.

Mit jelent Ön számára a presbiteri tisztség?

Mit érez presbiterként személyes küldetésének?

1999 októberében elfogadtam a presbiteri tisztségre a jelölést. Nagyon nagy megtiszteltetés volt számomra, amikor Szabó Gábor esperes úr mondta, hogy valaki rám gondolt. Elfogadtam, így 2000. január elseje óta presbiter vagyok. Ez most a negyedik ciklus. Most már tudom, hogy Dr. Sz. Tóth Gergely presbiterestvérünk tüntetett ki a jelölésével.

A presbiteri tisztség áthatja az életemet, a családban, a munkában, a feladatok elvégzésében, mindenben, még ha néha nehéz is az út, amin járunk. „...tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt Isten szeretete a Szentlélek által.”(Róm 5,3-5)

Hol érzi leginkább otthon magát a gyülekezetben?

A templomban, énekkarban, nőszövetségben, kézimunkázásban, Presbiteri Szövetségben, presbiteri továbbképzésen. Tulajdonképpen mindenhol.

Milyennek szeretné látni a gyülekezetünket 10 év múlva?

Bennem él a remény, hogy a refis diákok, akik itt Kecskeméten élnek, nemcsak az érettségi tállalkozókra jönnek majd el, hanem a templomba is. Fontosnak tarják majd, hogy egyháztagok legyenek, hogy Isten házáat fenntartsák, hogy részt vegyenek a meghirdetett alkalmakon. „Jézus Krisztus az én megváltóm, a láthatatlant én Őbenne látom. Ő, csak Ő nékem az üdvösségem. Már enyém, örökké élek én”(Osváth Viktor)

Templomfelújítás 2018-2020



TERVEK ÉS REMÉNYEK

Egy gyülekezet életében mindig nagy esemény a templomépítés vagy a templom renoválása. Így van ez Kecskeméten is, ahol a 2018-2020. esztendőket nagyban meg fogja határozni a XVII. századi, műemléki templomunk felújítása.

Régi terv válik most valóra. Régóta tervezgette már a presbitérium a templomépület, különösen pedig a cseréptető megújítását. Gyűjtöttük a pénzt, és vártunk a kedvező alkalomra. Ez a kedvező alkalom 2018-ban el is érkezett: gyülekezetünk értesítést kapott, hogy a magyar állam műemléki templomunk felújítását 350 millió forinttal támogatja.

KONKRÉT TERVEK ÉS KONKRÉT SZÁMOK

2018-ban el is kezdődött tehát a tervezés, részint a műemléki felújítás megtervezése, részint az anyagi lehetőségek számbavétele.

Az építészeti tervezési munkákat még 2018-ban Vinczellér Zsolt, mint generál-tervező építész végezte el, ő fogta össze a hat-nyolc szakági tervező munkáját. 2019 elejére minden szükséges



EGYÜTTMŰKÖDÉS AZ EGYHÁZKERÜLETTEL

Fontos azt is tudni, hogy templomunk felújítása – az első lépéstől kezdve – a Dunamelléki Református Egyházkerülettel szoros együttműködésben történik. Ez azt jelenti, hogy – noha az egyházkerület minden döntést átengedett a gyülekezetnek – a kiválasztott vállalkozóval az egyházkerület vezetése kötött szerződést, és a kivitelezési munkák ellenértékét is az egyházkerület fizeti ki a vállalkozónak. Ezt persze nemcsak a kecskeméti gyülekezet esetében, de mind a 135 támogatott dunamelléki egyházközség esetében így csinálja az egyházkerület.

A KIVITELEZŐ KIVÁLASZTÁSA

2019 kora tavaszán a presbitérium létrehozta a templomfelújítási bíráló bizottságot, melynek tagjai: Mező Gábor egyházrészi gondnok, Balázs Attila, a vagyongazdálkodási bizottság gondnoka, Dr. Sárközy Szabolcs, a jogi és ügyrendi bizottság gondnoka, Szenes Márton, a gazdálkodási bizottság gondnoka, Györgyi Károly műszaki ellenőr és beszerzési szakértő, valamint Kuti József elnök-lelkész lettek. A projektirányító bizottság tagjai pedig: Virág Gabriella gazdasági és Lévai Krisztián szolgáltatási igazgató, valamint Varga Nándor és Kuti József parókus lelkészek.

Mint látható, sem a tervezési, sem pedig a döntési folyamatban nem szerepel Simonné Bakó Mária főgondnok asszony. Ez annak érdekében történt így, hogy az ő érdekeltségébe is tartozó Építő Simon Kft. részt vehessen a pályázaton. Természetesen ezt a körülményt is előre egyeztettük az egyházkerület

engedélyezési eljárást is lefolytattunk, így megkezdődhetett a „beszerzési eljárás”, vagyis a leendő kivitelező kiválasztása.

Ezzel párhuzamosan Virág Gabriella gazdasági igazgató elkészítette a templomfelújítás lehetséges költségvetését, illetve számba vette a rendelkezésre álló forrásokat. Ezeket az előzetes számításokat Szenes Mártonnal, a gazdasági bizottság gondnokával, majd magával a gazdasági bizottsággal is egyeztette az elnökség.

vezetésével. Ezek után a presbitérium javaslatokat tett a lehetséges kivitelezőkre. Négy javaslat érkezett, s mind a négy javasolt vállalkozó meg is felelt az egyházkerület által támasztott igen szigorú követelményeknek. A bíráló bizottság mind a négy javasolt céget: a Zsigó és Társa Kft.-t, a Gomép Kft.-t, az Építő Simon Kft.-t és a Mega-Sped Kft.-t is ajánlattételre kérte fel.

Mind a négy cég benyújtotta pályázatát, részt vett a számukra külön-külön kiírt tárgyaláson, s a tárgyalás során igen jelentős árengedményeket tett. A tárgyalási sorozat végeredményeként a templomfelújítási bíráló bizottság egyhangú szavazással a bruttó 534 millió Ft-os ajánlatot tévő Építő Simon Kft.-t javasolta a pályázat győztesének.

A Dunamelléki Református Egyházkerület vezetése áttekintette a beszerzési eljárás minden lényeges lépését és – elfogadva a templomfelújítási bíráló bizottság javaslatát – a kecskeméti református templom felújítási munkálataira az Építő Simon Kft.-vel kötötte meg a vállalkozói szerződést.

TEMLOMFELÚJÍTÁS ÉS TEMLOMHASZNÁLAT

Ennek a hosszú folyamatnak az eredményeként 2019 májusában elkezdődhetett a templomunk felújítása. Május 20-án a kivitelező elkezdte lezárni az építkezéshez feltétlenül szükséges templom körüli területeket. Ennek eredményeként 2019. június 30-ig a templomot még használhatjuk istentiszteleti alkalmainkra – de már csak egy bejáraton, a parókia felőli középső ajtón, az ún. lelkészi bejáraton keresztül közelíthetjük meg.

2019. július 1-től azonban a felújítási mun-

kálatok érdekében lezárásra kerül a református templom. Ettől az időponttól kezdve istentiszteleteinket és áhítatainkat az Újkollégium dísztermében, a Kálvin téri gyülekezeti központban, illetve az esküvői szertatások egy részét az evangélikus templomban fogjuk megtartani.

AMI MÁR MEGVAN ÉS AMI MÉG HIÁNYZIK

Isten segítségével 2019 májusában egyházközségünk elkezdte hát a templom felújítását. Minden okunk megvan arra, hogy bízzunk az eddig elvégzett munkában, a tervekben, a kivitelezőben, az egyházkerület, a város és a gyülekezet együttműködésében. Az is biztató, hogy – az állami támogatásnak és a korábbi évek eredményes gazdálkodása miatt felhalmozódott tartalékainknak köszönhetően – a szükséges források 95 %-a már rendelkezésre áll. De szükségünk lesz még arra a hiányzó 5 %-ra, kb. 30 millió forintra is.

Ennek érdekében a Kecskeméti Református Egyházközség Presbitériuma közadakozást hirdetett, s arra kéri a gyülekezet tagjait, a kollégiumba járó diákok szüleit, az öregdiákokat, az egyházunkkal szimpatizáló kecskeméti polgárokat és a Kecskemétről elszármazott, de gyülekezetünkre, templomunkra ma is szeretettel gondoló testvéreinket, hogy adományaikkal támogassák a kecskeméti református templom felújítását. Bízunk abban, hogy Isten segítségével és a kecskeméti reformátusok áldozatvállalásából ősi templomunk továbbra is méltó helyet adhat istentiszteleteinknek, és sokáig hirdetheti: „*Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!*” (Ézs 6,3)



Gyakorlati tudnivalók a templomfelújítás kapcsán

2019. július 1-től templomi alkalmaink helyszíné a következőképpen módosul:

A vasárnapi 9 és 11 órás istentiszteleteket az Újkollégium dísztermében tartjuk. A hétköznapi alkalmak és a vasárnap esti istentiszteletek pedig a nyár folyamán a gyülekezeti központban lesznek.

Az Újkollégium középső (árkádok alatti) ajtaja lesz nyitva reggel 8.30-tól. Házigazda presbiterek fogják lent a kapunál és fent a teremnél is segíteni a tájékozódást, és bármilyen kéréssel lehet hozzájuk fordulni. Mozgásukban akadályozottak számára a lift működése biztosított lesz. Fontos kiemelni, hogy az épület többi része az oldalajtókkal le lesz zárva, kérjük, célirányosan kizárólag a dísztermet közelítsék meg. Mosdók használatára is lesz lehetőség, az első emeleten a lift melletti mellékhelyiségek, mozgássérültmosdó pedig a földszinten lesz nyitva.

A nyár folyamán a 9 órás vasárnapi istentisztelet alatt templomi ovi és gyermek-istentisztelet összevonva a zsibongónál a 112-es teremben lesz.

A díszterem előterében a templommakett előtt a templomfelújításra kihelyezett perselyben továbbra is folyamatosan lesz lehetőség adományainkat elhelyezni. A keresztség sákramentumának kiszolgáltatása a 9 és 11 órás istentiszteleteken lesz a megszokott rend szerint a családokkal egyeztetve. A város további gyülekezetrészein a megszokott rendben és időben folytatódnak az alkalmak.

Esküvőket a fiatal párok választásának megfelelően az evangélikus templomban és az Újkollégium dísztermében is tartunk.

Tanévnyitó istentiszteletek – a terem befogadóképessége miatt – az új osztályok számára az Újkollégium dísztermében 2019. szeptember 1-én (vasárnap) 15 órakor az általános iskola 1. osztályosainak, 17 órakor a gimnázium 7. és 9. évfolyamos diákjainak részvételével lesznek.

Kérjük, hogy az esetleges változások miatt figyeljék az egyházközség honlapját vagy hirdetőlapját és a hirdetéseket is.



Nőszövetség kirándulása az Órségbe

A fagyoszentek nem tagadták meg magukat. Hol a szél fújt, hol az eső esett, ha egyik sem, akkor hűvös volt. A kellemetlen időjárás mégsem maradt meg az emlékezetemben.

Mire emlékszem? A gyönyörű tájra, templomokra, várakra. A meleg szobára, vacsorákra. A lelkünket nyugtató esti áhítatokra. Az újonnan kötött ismeretségekre, barátságokra. A sok kedves szóra, vidám nevetésre. Miért nem fáztunk? Mert *„mindig van néhány jó ember, aki meleg szobácskát hordoz magában, kályha, tető és ablak nélkül.”* (Gottfried Keller) Ezen a kiránduláson csak ilyen emberek (testvérek) voltak.

Amlerné Nagy Ilona

Ezen a jól szervezett kiránduláson sok mindent kaptunk „mi szem, száznak ingere”. Nekem a legkedvesebb az esti áhítat volt, ahogy Szabó Zsuzsanna lelkésznő estéről estére interaktív formában üdítette fel lelkemet. Többszörös gyászt viselve nehéz a lelkem, ő segített elcsendesedni, lenyugodni a nap végén, könnyű volt az álmom, és édes az ébredés. Megtapasztaltam, hogy az ige rendszeres hallgatásával erősödik hitem, és enyhül a fájdalom. Köszönet minden szervezőnek és a rendezőnek! Istené a dicsőség!

Nagy Zsuzsa, Nagy Margit



Szerző Ablonczy Janka

Lipóthné Gyulai Anikó

Bajai szakmai kirándulás



Május 15-én a lelkészi hivatal és a gyűjtemények munkatársaival Bajára utaztunk egy szakmai kirándulásra, immár másodízben, amelynek keretében a Cédrus Református Egyesület Szociális Intézmény egységeit látogattuk meg. Ennek a látogatásnak az elsődleges célja az volt, hogy megismerjük az ottani gyülekezetet és a helyben működő reformá-

tus intézményeket. Az intézmény vezetője Bánné Kiss Erzsébet, aki nagyon sok szeretettel fogadott minket első állomásunkon, az idősek otthonában. Itt Bódis Blanka végigvezetett minket, bemutatta és elmondta a szabályokat és a szokásokat. Leginkább az fogott meg, hogy milyen nagy szeretettel és odaadással dolgoznak nap mint nap a dolgozók.



Az idősek nagyon szép környezetben élhetnek. Saját konyhakerttel rendelkeznek, ahol sokféle zöldség található. Ezenkívül az épületrészeket egy parkosított belső udvar, nagy terasszal köti össze. Az idősekhez havonta fodrász is jár, ami nagyon fontos. Az idősoththonban külön helyezték el a demens részleget. Betekinthettünk egy, a számukra tartott foglalkozásba is. A lakók kétágyas szobákban vannak elhelyezve. Az idősoththon egy másik szárnyában pedig a fekvőbetegek számára alakítottak ki szobákat. Ezen kívül kevesen ugyan, de vannak olyan lakók is, akik még szellemileg és testileg is jó állapotban vannak.

Ezután a református templomba mentünk, ahol már várt minket Bán Béla esperes úr, aki egy rövid áhítat után elmesélte a templom és a gyülekezet történetét, sok érdekes dolgot hallottunk. Baján sokféle nemzetiség él, a reformátusok kisebbségben vannak a katolikusokkal szemben. Azonban kifejezetten jó az egyházközség kapcsolata más felekezetekkel.

A templom után elsétáltunk a hajléktalanok nappali ellátóhelyére, ahol megtekinthettük a népkonyhát. Ebéd előtt érkeztünk meg, így láthattuk,

mennyi rászoruló ember jár oda ebédelni. Finom meleg egytálételt kaptak, aminek örültek és hálásak érte. Valkai Edit vezetőnő elmondta, hogy az intézmények minden dolgozója és ellátottja ugyanazt az ételt kapja. Vannak szabályaik, amelyeket be kell tartani, például nem mehetnek be ittas állapotban, mert így veszélyeztetik társaikat. Itt van lehetőség a tisztálkodásra, mosásra is.

Következő állomásunk a fogyatékosok nappali intézménye volt, ahol Miskolczy Péterné vezető várt minket, és sok mindent mesélt az intézményről, amely tavaly került átadásra. Ebben az épületben kap helyet az új konyha és a különféle raktárhelyiségek. Ide a szigorú higiéniai szabályok miatt csak Mészáros János konviktusvezető mehetett be, őt Puhl Péter élelmezésvezető kísérte végig. Sok szeretetet, törődést kapnak a fogyatékos gyerekek a pedagógusoktól, szavakban nem lehet elmondani, amit ott láttunk. A fiatalok kis kézimunkával leptek meg minket, aranyosak voltak. Itt is van lehetőség a tisztálkodásra azoknak a gyerekeknek, akiket otthon nem tudnak ellátni. Az intézményben az ellátás teljesen ingyenes.

Kirándulásunk során nem hagytuk ki a főtéren található Türr István Múzeumot sem, ahol a látványraktárba tekinthettünk be, sok-sok régi dolgot láttunk, például bútorokat, edényeket, képeket stb.

Délután a Petőfi-szigeten található Véndió étteremben foyaszthattunk el egy finom ebédet, miközben gyönyörködhattunk a tájban.

Végül Soltvadkerten a Szent Korona cukrászdában foyasztottuk el a desszertet.

Ez a kirándulás lehetőséget adott, hogy jobban megismerhessük munkatársainkat. Mindenki nagyon jól érezte magát, én is élveztem a nap minden percét! Köszönjük szépen!



Kékkereszt misszió és EFOP



A kecskeméti kékkereszt csoport missziós szolgálatáért tavaly adtunk hálát, hogy Isten kegyelméből a közösség már 20 éve segíti a szenvedélybetegeket a gyógyulásban és a visszarendeződsben az ige szerinti életre: *„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.”* (1Kor. 6,12.). A kékkeresztesekkel Jézus Krisztus szabadító munkáját megköszönve az Úr ígéje mellett hetente találkozunk a csoportban, hogy erőt, támaszt és eligazítást találjunk. Ezzel együtt sok olyan programot szervezünk, ahol az ige mellett speciális addiktológiai és önismereti témával ismerkedünk, és komoly szakmai munkát folytatunk azért, hogy a szenvedélybetegség fizioiógiáját, biológiai-pszichológiai-szociológiai háttérét és a gyógyulás-felépülés útján önmagunkat is jobban

érthessük. Emiatt tartunk külön csendesnapokat, nyitott csoporttestet, csoporthétfvéget, tréninget, mert a folyamatos tudásbóvítésre szükségünk van, és közvetve ezek a lehetőségek is nagyban segítik a lelki erösödést. A találkozókon lelkigondozókkal, keresztyén szakemberekkel, addiktológusokkal beszélgethetünk a függőség megelőzéséről, terjedésének megakadályozásáról és természetesen a gyógyulásról. A programokhoz anyagi forrásokra is szükség van, és ezen a területen is hálásan látjuk, hogy a pénzügyi támogatások keresése során megtapasztaljuk Isten áldását.

Az elmúlt években az EFOP-1.3.7-17 sz. pályázati keretből tudtunk szervezni csoporttársainknak több fontos programot, ami gazdagította a közösség életét, segítette a missziós célokat. Az említett

EFOP-pályázatot 50.000.000,- forint összköltséggel a Kecskeméti Református Egyházközség és a Kecskeméti Kékkereszt Alapítvány konzorciumban nyerte el az egyházak közösségi tevékenységeinek fejlesztése céljából. Ebből a keretből a kékkereszt közel 7.000.000,- forintot fordíthat a céljaira. Hálásak vagyunk az Úr gondoskodó kegyelméért, mert neki köszönhetően sok rászoruló testvérünk kaphatott így segítséget ahhoz, hogy a gyülekezettel közös táborban kedvezményes áron vehessen részt, és több fontos témában szerveztünk belépődíj nélküli előadásokat, közösségépítő programokat a csoportnak és nyitottan az érdeklődőknek. A 20 éves csoportunk hálaadó ünnepségét nagyrészt pályázati keretből tudtuk megszervezni, a kékkeresztről szóló kiadvány (könyv) tervezése, szerkesztése, nyomdai előkészítése is így valósult meg. 2018-ban több visszaesés-megelőző, úgynevezett prevenció előadást szerveztünk az érdeklődőknek. Érzelmi intelligenciát (EQ) fejlesztő tréninget tartottunk 2019. február 16-án és 2019. március 2-án. Az emlékeztető előadások és a műhelymunka érintette a saját érzéseink felismerését (önismeret), a saját érzéseink kezelését (önkontroll), a saját magunk ösztönzésének területét (önmotiválás), támpontot adott mások érzéseinek felismeréséhez (empátia) és az emberi kapcsolatok ápolásához (szociális kompetencia). A Szentírás alapján összehangolt, az ígére épülő előadásokat rapid feldolgozó gyakorlati feladatok követték. A résztvevők az EQ tréning során személyiség- és kompetenciafejlesztést tanultak, és azokra a belső motivációkra láthattak rá, amelyek irányítják a gondolataikat, az érzéseiket és a viselkedésüket. Az interaktív csoportmunka során a résztvevők megtanulták beazonosítani saját és mások helyzetfüggő viselkedési stílusait,

megfigyelték, hogyan lehet rugalmasan nézőpontot váltani, tudatosítani a megérzéseket és a spontán reakciókat. Az Úr igéjének gazdag példatára és a gyakorlatok nagyon színessé és emlékezetessé tették ezt a csoportélményt számunkra.

Hasonlóan fontos program volt a *Szenvedélybeteg a családban! Hogyan segíthetünk?* címmel szervezett eseménysorozatunk. Ennek keretében két alkalommal tartottunk nyílt estet 2018. december 5-én és 2019. február 20-án a gyülekezeti központban, ahol a szenvedélybetegséggel küzdő és szenvedélybetegségből felépült személyek és családtagjaik rendszerszemléleti elméleti ismeretanyaggal és gyakorlati példákkal találkozhattak. Érdekes és gyakorlati előadásokon erősítették meg az előadók, hogy általában először NEM a függőnek tűnik fel, ha kialakult egy káros szokás. A problémás ivást vagy droghasználatot a betegek igyekeznek kezdetben elrejtteni, vagy próbálják racionalizálni viselkedésüket. Az előadó kifejtette a családi/munkahelyi konfliktusok szerepét vizsgálva a függőség kialakulásában, hogy miért fontos a hozzátartozók bevonása a terápiába, és hogyan valósítható meg a kezelés, a felépülés során a hozzátartozók segítsége. A fórumbeszélgetésben a leggyakoribb kérdéskör arra fókuszált, hogy mit tehet első lépésként a hozzátartozó, ha családtagjának alkoholproblémája van? Több hozzászóló, akik tapasztalati érintettséggel vettek részt a programon, arról számoltak be, hogy milyen „kulcsmondatok” jutottak el hozzájuk, amikor még aktív függők voltak, ill. milyen hozzátartozói „magatartást” gondolnak hatásosnak egy fogyasztó esetében, ami elindíthatja a gyógyulás útján a szenvedélybeteget. A második estén az előadók a családtagok szerepére fókuszáltan azt

fogalmazták meg, hogy minden családtag érintett lesz valahogyan a problémában, ha akarja, ha nem. A család életét a szenvedélybetegség alakítja. A gyerekek (és egyéb hozzátartozók is) makacsul tagadják a szenvedélybetegség tényét egy darabig. Rengeteg energia kell ahhoz, hogy megpróbálják elfedni a betegséget, illetve az ebből eredő indulataikat, kríziseiket. Az előadás során sokan érintve találták magukat, amikor elhangzott, hogy egy szenvedélybeteg családban felnőtt gyerekeknek lehetnek sebei és erősségei is, amelyek egész életen át elkísérhetik a hozzátartozót. Példaként említhető meg a megtévesztés sebe (hisz ez semmiség!), a belekeveredés sebe (gyermekek a függő kapcsolatok örvényében vergődnek), az üresség sebe (kapcsolatfüggők és kapcsolatkerülők), az otthontalanság sebe (végtelen otthonkeresés), az elértéktelenedés sebe (amikor semmi sincs a helyén), az elszigeteltség sebe („*senkinek semmi köze ahhoz, hogy mi van belül!*”) és a túlradó érzelmek sebe (ingadozás a vágyak és a bűntudat között). Ezek az előadások is zsúfolásig telt teremben zajlottak, és a visszajelzések alapján azt tapasztaltuk, hogy nagyban erősödhetett a hallgatók ön- és problémáismerete, a tiszta és pontos fogalmak meghatározásával további segítséget kaphattunk a problémamegoldás és intervenció lépéseinek megfogalmazásához.

Két csendesnapot tartottunk idén, amelynek külön címet is adtunk. Családkonzultációs előadások és terápiás műhelymunka keretében először *Család és rendszer szer nélkül* címet kapott májusban a Tőserdőre szervezett esemény, majd *Hogyan kezeljük jól érzelmeinket?* témában Katonatelepen tartottunk csendesnapot júniusban.

Még előttünk van néhány terv, amit – ha az Úr akarja és élünk – szeretnénk megvalósítani. A beszámoló írásakor csak terv, hogy a kecskeméti kékkereszt csoport részt vesz Cserkeszőlőn háromnapos kiránduláson, lelki programmal és szakmai képzéssel egybekapcsolva. Az 50 fős közösség nagyon várja már ezt a találkozót is. Hálával említjük meg, hogy a pályázati források miatt a csoporttagoknak mindössze 3000,- forintba kerülhet ez a program a kirándulással, előadásokkal, a szállással és rekreációs fürdőbelépővel együtt. Hasonlóan nagy várakozással nézünk előre az augusztusi katonatelepi csendesnapra, ami a családkonzultációs előadások és terápiás műhelymunka következő állomása lehet, és az őszi országos kékkereszt találkozóra, illetve várhatóan ősszel még több szerda esti programra készülünk, ahol vendég előadók fogadásával lehetünk együtt, és gazdagodhatunk egy-egy témára figyelve. A teljesség igénye nélkül készült ez az összefoglaló. Olyan, mint egy hálalista vagy írott emlékkő. A Sámuel könyvében olvassuk, hogy a bűnös, de a komoly megtérés jeleit mutató nép győzelmet aratott, ezután Sámuel vett egy követ, és felállította Misa és Sén között, és Ében-Háezernek nevezte el. Ami azt jelenti: „*Mindeddig megsegített minket az Úr!*” Azt gondolom, hogy mindenképpen az a legfontosabb hangsúly, hogy az Úr bűnbocsátó szeretete, gyógyító szabadítása, csodája, segítő kegyelme a mi legnagyobb ajándékunk – amihez ráadásként még pályázati forrásból számos olyan alkalmat is kaptunk ajándékba, ahol vele és a szenvedélybeteg-misszióban segítő, hozzánk tartozó barátainkkal, testvéreinkkel lehetünk együtt. „*Mindeddig megsegített minket az Úr!*” (1 Sámuel 7)



MÜPA KONCERT



L'Arche

A napokban, május 7-én 90 éves korában elhunyt Jean Vanier atya, filozófus, teológus és a Bárka (L'Arche) közösség alapítója. Élete folyamán több mint 30 könyvet írt a sérültekről, a közösségről, a toleranciáról és egyéb témákról. Számtalan kitüntetést kapott, melyek közül mondhatni a legnagyszerűbb a 2015-ben elnyert Templeton-díj.¹ Életét és munkáját nehéz lenne pár lapon bemutatni, így az olvasó számára egy interjúból készült kivonatot kívánok lentebb megosztani, ahol a Bárka közösség alapvető működéséről, lelkiségéről beszél Vanier.

De ki is volt Jean Vanier? 1928-ban született Genfben kanadai szülők gyermekeként. Apja ekkor diplomáciai küldetésben volt a városban. Tanulmányait angolul és franciául folytatta, a háború elől Angliába menekült a család, ahol Vanier 13 évesen már tengerész kadétnak tanult. 1950-ben, amikor a kanadai királyi haditengerészetnél szolgált, belső elhívást érzett arra, hogy csináljon valami mást. 1964-ben filozófiai és teológiai tanulmányai végeztével, az akadémiai karriert hátrahagyva, segített egy pap ismerősének a sérült fiatalok között, kibérelt egy észak-franciaországi faluban, Trosly-Breuil-ben egy kis házikót. Itt magához fogadott két értelmi

sérültet.² Ezt nevezte ő a BÁRKA közösségének.

Számtalan interjút adott, folyamatosan, világszerte beszélt a közösségben rejlő lehetőségről és erőről. Egyfajta fordított világ volt az övé, amelyben nem a sérültnek van szüksége segítségre, de sokkal inkább a világban rohanó embernek, hogy álljon meg egy pillanatra, hogy hajoljon le, hogy szólítsa meg érzékenyen az elesettet, akár ölelje magához a sérült embereket. Élete folyamán a közösség nemzetközivé vált, több tucat országban szerveződtek Bárka vagy Fényecske (a Fényecskek a Bárkához hasonló, 1971-ben megindított közösség) közösségek.³ Hazánkban 1991 óta működnek ilyen közösségek, ahol szülőkkel együtt is akár közösségben lehetnek, és megtapasztalják az elesettségekben rejlő lehetőséget.

Ebben a kis közösségben az emberek együtt élnek. A világ talán hátat fordít ezeknek az embereknek a munka, a rohanó élet és egyéb kifogások miatt, de ha megállunk egy pillanatra, lehajolunk hozzájuk, beszélgetünk velük, és megszólítjuk őket, akkor egy egészen új, krisztusi világszemlélet mutatkozik meg. Félünk a találkozásoktól, de Vanier arra biztat minket, hogy ne felejtjük el azt, hogy

¹ <https://www.parokia.hu/v/a-kegyelem-kovetei/>

² <https://www.magyarokurir.hu/hirek/csodaorszagban-jean-vanier-re-emlekezunk>; <https://www.magyarokurir.hu/hirek/elhunyt-jean-vanier-barka-kozosseg-alapitoja>

³ <http://www.reposzt.hu/blog/soos-szilard/2019-05-15/jean-vanier-barkaja>

Jézus maga sem gazdagnak született. A szegénység az élet megváltoztatására szólít fel bennünket.⁵

Ezek az emberek nem rohannak a karrier felé, nem akarnak feljebb lépni eggyel-kettővel, ők a társadalmi ranglétra legalján vannak, és ez adja speciális helyzetüket. Ez nem utópia, ez egyfajta reményteli kapcsolat. Jézust idézve, a nagy vacsora példáját használva, amikor igazán jó lakomád van, és nem jönnek el a vendégeid, akiket meghívtál, menj ki az utcára, menj el azokhoz, akik elesettek, akik nyomorultak, akik csonkák. Áldássá válhatunk ezáltal. A közösségben fantasztikus öröm van, mert azáltal, hogy megismerjük őket, megtapasztaljuk azt a fantasztikus örömet, amiről talán Jézus is többször beszél. Ezáltal a Jézussal való közösségünk is erősödhet, és nem leszünk úgy leterhelve az elvárásoktól.

Megtalálni az örömet, közösségben lenni, mondhatni ez a legfontosabb a Bánkában. Ez persze szépen lassan kibontja az itt szolgálókban és a szolgáló közösségben, hogy mit is jelent embernek lenni, mit is jelent az evangéliumi szeretetet megélni a mindennapokban. Ha érzékenységgel és kíváncsisággal nézzük ezeket az embereket, akkor nem lesz olyan könnyű számunkra előítéletesnek lenni. Akkor nem leszünk képesek ítélni. Ez a szemlélet nem mérgező, sőt sokkal inkább egyfajta lehetőséget ad, hogy felfedezzük a bennük rejlő szépséget, gyönyörűséget. Hiszen Isten az egyszülött fiát küldte le hozzánk, emberekhez, hogy elmondja az embereknek Isten üzenetét a megváltásról és a szeretetről. Amikor Jézus kopogtat az ajtón, akkor mi nem igazán akarunk ajtót nyitni, hiszen olyan

elfoglaltak vagyunk, és utalva a fentebb említett lakomára, az Atya azokat szólítja meg, akik az út mellett vannak, a csonkákat. Elmondja ezeknek az embereknek, hogy „*Én szeretlek téged, te szeretve vagy általam*”.⁶ Az évek alatt Vanier is megváltozott, hiszen megváltozott a társadalomról kialakított képe is. Ahelyett hogy előítélettel tekintenénk rájuk, inkább nekünk is meg kellene ismernünk a sérülteket, hiszen mi magunk is egy nagy emberi közösségnek vagyunk a részei.

A Bárka közösségében a vezetés nem azt jelenti, hogy én megyek elől. Itt a vezető nem egy prosperitásra tekint, sokkal inkább arra, hogy kit vezet, hogy hogyan emelhet fel. Felemelni azt, akit vezetek. Itt elég, ha a tanítványok lábmosására gondolunk. Felemelni akarta őket Jézus, meg akarta mutatni nekik azt a szeretetet, amivel ő szereti a tanítványokat. Így máris nem a kiválasztottságérzetük maradt meg, nem az volt bennük, hogy nézzétek, ő kiválasztott! Sokkal inkább megérezhették a szeretetet, amit Jézus ebben adott számukra. Tehát a Bárka közösségben a vezetés a meghallgatásra épül, meghallgatlak, hogy felemelhesselek.

Jean Vanier ezt a közösséget jött megmutatni mindenkinek, hogy ezzel is tanuljunk a gyengeségeinkről, az érzékenységünkről, a szeretetről, arról a szeretetről, amivel az Atya szeretett bennünket.

Ez a kaland a szabadság kalandja, hogy szeressünk, és hogy engem is szeressenek.

„*Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben!*” (János 15,9)

⁵ Vanier, Jean, *A szeretetről*. Vigilia, Bp. 1987. 446, 450.

⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=H2IwhLIZi8>



Pünkösdi előkészület

„ég, de mégsem ég el” (2Mózes 3,2)

Az idei évben a Kecskeméti Református Egyház-köztség a pünkösdi ünnepet megelőző héten három alkalomból álló evangelizációs sorozatot szervezett. Az evangelizációs sorozat erősen kötődik a szó eredeti értelméhez, a közhírré tételhez, és azt annak reményében teszi, hogy új életet készíthet elő. Mindazonáltal az evangélium nem egy egyszerű üzenet. Erre a prédikációsorozatra Bölcsföldi András, Dani Esztert és Püski Dánielt hívták meg, központi témája a „Van-e tüzed?” kérdés volt. A tűz megelevenít, feltüzel, cselekvésre készítet bennünket, még akkor is, amikor egy nagyobb traumán

megyünk keresztül, akkor is emlékeztetve vagyunk, hogy akármilyen nehézsen megyünk keresztül, a Szentlélek Istent tudjuk magunk mellett. Hiszen, ha nem is látjuk, tudnunk kell, hogy a meghirdetett Isten országa túlmegy bizonyos határokon. A tanúskodásunk más emberek felé akkor válik élővé és tűzzel telivé, ha amiről beszélünk, az mélyen érint bennünket. Ez esetben a feltámadott Jézusról szóló evangélium hirdetése, közhírré mondásunk, közhírré tételünk és kiáltásunk gyújthat tüzet mások életében is.

Szondi Endre

Kecskeméti egyházközségünk evangelizációt hirdetett meg Széchenyivárosban az idei pünkösdi előtt. A mi családuknak megszólítva érezte magát, így elmentünk az alkalmakra. Igaz, a kamasz gyerekeink nem éreztek teljesen úgy, mint mi, szülők, de megemberelték magukat, valahonnan előhúzták jólneveltségüket, és eljöttek ők is.

Szokatlan volt a helyszín, hiszen nem templomban volt az alkalom, hanem egy iskolában. Bár az iskola profilja egészen közel áll hozzánk, hiszen

a férjem az egészségügyben dolgozik most is, én pedig korábban dolgoztam ott. Így tőlünk nem volt idegen a vitrinekben kiállított egészségügyi eszközök látványa, inkább érdekes volt.

Szóval megérkeztünk. Nagyon családias hangulat fogadott minket. A Széchenyiváros lelkésze, Pál Ferenc és felesége, Szilvia kedves mosollyal és kézfogással köszöntött minket és mindenkit, aki az alkalomra érkezett. Jó volt így megérkezni.

Sok ismerős és mosolygós arccal találkoz-

tunk, öröm volt látni, hogy milyen sokan ismerjük egymást, például az Alfáról, a templomból, Katonatelepről, a régi mamakorról vagy a munkából! Jó érzéssel ültünk le.

Énektanítással kezdődött az evangelizáció. Számomra nagy élmény volt kántorunk, Mikesi Tibor szolgálata, olyan kedves beleéléssel tanította az éneket, hogy jó volt részt venni a munkájában. A lányom örömmel mondta, hogy ez most olyan volt, mint egy szolfézásra. Gyorsan hozzátesszem, hogy ő szereti a szolfézt.

Az éneklés után Bölcsföldi András szolgálatát hallgathattuk meg. Nagyon tetszett, különösen az imádkozás, ami nem a szokványos keretek között zajlott, hanem képeket is mutatott közben, és számomra teljesen más volt így imádkozni, csodálatos, hogy Isten közelségét ilyen módon is meg tudtam tapasztalni.

A kórus szolgálataival záródott az alkalom, amit szintén szeretnék kiemelni. Olyan jó volt látni és hallani idős lelkészeink, Mikesi Karcsi bácsi, Pungur Béla bácsi és idős gyülekezeti tagjaink, mint például Írházy Pista bácsi énekét! Természetesen az egész kórus szépen énekelt, de engem akkor ott ezeknek az embereknek a szolgálata különösen megérintett.

Az alkalom szeretetvendégséggel zárult, sok finomsággal és kedves szavakkal. Jó hangulatban és az összetartozás érzésével a szívünkben mentünk haza.

Másnap is elmentünk a következő alkalomra, akkor is nagyon tetszett minden. Ebben a pünkösdi evangelizációban különösen tetszett, hogy

meghívott lelkészek szolgáltak, akik szavaikkal, mondanivalójukkal megjelenítették nekünk az ő szolgálati helyüket, az ő közösségeiket, gyülekezeteiket. Milyen jó így megélni a pünkösdot, átérezni, hogy vannak Krisztusban testvéreink a világban!

A mi családunk számára különösen fontos volt ez a pünkösöd, hiszen sok vendéget vártunk Debrecenből, Nógrád megyéből és Erdélyből azon alkalmából, hogy a fiúnk, Nándor konfirmációra készült. Arra készült, hogy megerősítse a Szentháromság Istenbe vetett hitét, és életében először úrvacsorázzon együtt a gyülekezettel és velünk.

Nagyon jó volt az előkészületekben megállni egy kicsit, és valóban az ünnep lényegével foglalkozni, ráhangolódni. Isten arra hívott minket az ő Fiában, hogy gyülekezetben, testvérként együtt éljük meg az ünnepeket és a hétköznapokat. Én hiszem, hogy az evangelizáción való részvételünk is segítette azt, hogy a pünkösöd és a konfirmáció valóban mélyen, lelkiekben átélt ünneppé vált a számunkra. Én bátorítok mindenkit, hogy engedelmessédjünk a Szentlélek hívásának, és menjünk el a számunkra elkészített alkalmakra, ahol Isten áldó jelenléte mellett megtapasztalhatjuk testvéreink sokszínűségét és szerető közösségét is!

Kis beszámolómat és a mostani pünkösddel kapcsolatos érzéseimet Pál apostol szavaival szeretném zárni, amit szebben mond el helyettem a Rómaiakhoz írott levelében: *„Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hiteteknek az egész világon híre van.”* (Róma 1,8)

Lukács Gabriella

Hétfőn és szerdán volt alkalmam részt venni a pütkösdi evangelizáción, ami idén is a széchenyi-városi gyülekezet helyszínén volt megszervezve, a Szent-Györgyi Albert szakközépiskolában. Hétfőn Bölcsföldi András ébresztette fel a lángot a szívünkben, szó szerint is, hiszen szomorúan láthattunk és hallhattunk egy beszámolót arról a tűzről, amit átéltek nem is olyan régen a Ráday Kollégium lakói. De igehirdetése tele volt reménnyel, azok reményével, akik akkor és ott megtapasztalták Isten gondviselését. „Égett, de nem égett el” mottót olvashattuk párszor a kivetítőn, az épület égett, de az ott lakók hite, Istenhez való kötődésük „nem égett el.” Az istentisztelet végén egy képek általi imasétát tehattünk gondolatban, ami tüzet ébresztett sokunk szívében.

Szerdán pedig Püski Dániel elhívott minket egy képzeletbeli utazásra: képzeljük el, hogy milyen szerintünk a mennyország! És rámutatott igehirdetése által, hogy miket gondolunk mi, emberek a tökéletes mennyországról. Hogy szeretnénk mi, hogy nézzen ki az a mennyország? Milyennek kellene lennie a mi elképzelésünk szerint? És milyen jó, hogy mindez nem a mi kezünkben van, hanem Isten kezében. És utolsó gondolatként felhívta figyelmünket arra, hogy Isten Szentlelke által adta/adja meg az erőt ahhoz, hogy elvégezzük azt a feladatot, amit ránk bízott, amire elhívatott, amit nap mint nap át kell élnünk és cselekednünk, és amit én magam is tapasztalom, hogy ebben a városrészben ezzel az erővel, ezzel a tüsszel tudunk egymást támogatva elvégezni.

Stefanut-Győrfi Hajnal

Presbiteri gyűléseken szinte minden alkalommal biztatnak bennünket, hogyha tehetjük, más gyülekezetrészeket is látogassunk a megszokott helyünkön kívül. Amikor vállaltam ezt a tisztséget, magam is úgy gondoltam, hogy a hat év alatt jó lenne minden szolgálati helyet végiglátogatni itt Kecskeméten. Hirtelen úgy alakult, hogy előbb Emmausba, aztán Széchenyivárosba, majd néhány héttel később hosszú idő elteltével Katonatelepre is kilátogathattam. Emmausba kijutásom már egy régi restancia volt, hiszen én gyermekként voltam egyszer kint a szüleimmel, amióta pedig dolgozója vagyok (20 éve) az egyháznak, még egyszer sem voltam. Bevallom, a széchenyivárosi evangelizáció nem volt beütemezve, messze is van, hogyan jutok

ki, gondoltam magamban, és egyébként is annyi más dolgom van. Aztán volt, aki biztasson, sőt fel is ajánlotta, hogy kivisz, végül a buszos kijutást választottam. Bevallom, a helyszín is messze esik az én megszokott, bejáratott útvonalaimtól, de egy percig sem bántam meg, hogy végül így határoztam. Bölcsföldi András nagytiszteletű urat kicsi korom óta ismerem, hiszen az édesapja és az én édesapám nagyon jó barátságot ápolt, sőt szobatársak voltak a teológián. Ahogy a többiek is megjegyzték, nagyon kedves volt a fogadtatás, és különleges légkört kölcsönzött az, hogy egy aulában ülünk le az istentiszteletre. Nekem nem is olyan régen mondta valaki, hogy ő kizárólag olyan helyre szeret menni istentiszteletre, ami

hasonlít a templomra, neki szüksége van arra az atmoszférára. Bevallom, engem ez egyáltalán nem zavart, mindjárt a székek helyett a magasabb pad-sort választottam, ahonnan kiválóan lehetett látni és hallani. Ez az alkalom igazi evangelizáció volt számomra is sok váratlan elemmel. Jó volt látni, hogy milyen sokan szolgáltak a közösségünkben, volt, aki orgonakísérettel, hangosítással, fotózással, énektanítással, lekción felolvasásával vagy akár az utána lévő szeretetvendégséggel. Ebben a gyülekezeti közösségben pontosan látszott, hogy el vannak osztva a feladatok, többen vállalnak akár többször is szolgálatot. Nagyon frappánsnak és aktuálisnak bizonyult Pál Ferenc nagytiszteletű úr mottóválasztása erre a három estére. András számára is bizonyára tálcán kínálta, hogy az evangelizáció keretében válassza a januári kollégiumi tüzészetet, ahol teológiai spirituálisnak nemcsak szemtanúja, de aktív segítője volt a diákoknak,

Presbiterként és a széchenyivárosi gyülekezet aktív tagjaként örömmel és érdeklődve vártam a meghívott biznyságtévő lelkészek szolgálatát. Isten kegyelméből mindhárom alkalmon részt tudtam venni. A három igehirdető lelkész mindegyike más szolgálati területről érkezett, de mindannyian a Szentlélek kiáradásáról szóltak, olyan kérdések felvetésével, hogy a mi személyes életünkre ez hogyan hat, hogyan valósul meg, milyen a belső

bajbajutottaknak. Érdekes volt a képekhez fűzött magyarázattal kívülállóként végigélni az akkor történeteket, a károsultak szemével látni, érezni Isten gondoskodó szeretetét, és mindannyiunk számára meghallani belőle a biztatást. Valóban számomra is meglepő és szokatlan volt a záró imádság, hogy az az egy-egy mondat, hogyan foglalja keretbe, és ha akartuk, akkor a kivetített képek segítségével hogyan mélyíti el a köszönetünket, hálaadásunkat. Azt is jó volt tapasztalni, hogy már az első nap is sokan eljöttek, számomra ismeretlenek is és olyanok is, mint én, akik más gyülekezetrészen szeretnek inkább alkalmakat látogatni. Csak biztatni tudok mindenkit, hogy ha hall, olvas ilyen alkalmakról, ne legyen rest, és jöjjön, nézzen, lásson, hallgasson és tapasztaljon, hogy a megszokotton kívül is van elcsendesedésre, elmélyülésre vagy éppen énektanulásra, zengedezésre, barátkozásra, ismerkedésre lehetőség.

Bán Magdolna

emberünk, és hogyan ragadhatjuk meg ezt a lelkiséget a hit látásmódjával.

Mindhárom alkalom magunkba tekintésre, önvizsgálatra ösztönzött, hitmélyítő és biznyságtételre buzdító kedves alkalom volt, melyeket zenei szolgálatok tettek még meghittebbé. Köszönettel tartozunk a szervező lelkésznek ezekért az alkalmakért, remélem, hogy több ilyen lehetőségünk is lesz a jövőben.

Osváth László



- 1 Laikus istentisztelet
- 2-3 Széchenyivárosi evangelizáció
- 4 Szeretethét
- 5-6 Annuntiató
- 7 Városi hittan évszáró
- 8-9 Csendesnap

Keresztelési gyakorlat Katonatelepen

Az elmúlt időszakban gyülekezetünkben élénk beszélgetéssorozat folyt keresztelési gyakorlatunkról mind a lelkeszi közösségben, mind a missziói bizottságban. Alapvető célunk, hogy az evangélium üzenetét eljuttassuk a családokhoz, ezért a keresztelői felkészítés rendjét megújítjuk. A katonatelepi gyülekezetrészben azonban más újítást is bevezettünk ez év januárjától. Még december végén került sor Benke Mátyás, Pungur Béla és azóta elhunyt felesége, Zsuzsa néni dédunokájának keresztelőjére. A szolgálatot ifj. Pungur Béla, a Dorogvidéki Református Egyházközség lelkipásztora végezte. A keresztelői liturgiában egy számunkra új elem, az édesanya imádsága jelent meg. Ezt a kötött imádságot mi is átvettük, így szól: *„Hálát adok Neked, jóságos Édesatyám a mennyekben, hogy kegyelmesen mellettem voltál gyermekem születésénél. Hálát adok, hogy jószágon megtartottál és megsegítettél engem, és most egészséges gyermekemet engedted ölelnem. Minden jószágodért legyen áldott a Te szent neved! Alázatosan kérlek azonban, mindenható, szent Isten, légy, maradj velem ezután is. Engedd, hogy*

gyermekemet felnevelhessem, adj erőt és józan-ságot, hogy őt nemcsak magamnak, hanem Neked is megtarthassam, és szent akaratod követésére szoktassam. Mennyei Atyám! Tedd gyermekemet szívem örömévé, hitvestársam és minden szerettem boldogítójává! Engem pedig támogass anyai hivatásom betöltésében, hogy enyéimmal együtt mindenkor áldhassam atyai kegyelmedet, Szent Fiad, az Úr Jézus Krisztus által! Ámen!”

Ennek az imádságnak a liturgiába építésével a családok számára kézzelfoghatóan kifejezzük, hogy a keresztelő gyülekezeti és családi alkalom is. A szülők, keresztszülők feladata az imádság. Ebben az imában kifejeződik, hogy Isten ajándékozó Isten: életet ad, teremtő tervébe von minket. Szülőként munkatársai lehetünk, és felelősségünk imádkozni a ránk bízott gyermekekért és szülői hivatásunk betöltéséért. Több édesanya megfogalmazta, számukra olyan ez, mint az esküvő alkalmával kimondott fogadalom, különös jelentőséggel bír.

Az elmúlt fél év tapasztalata, hogy az édesanyák jól fogadták ezt a lehetőséget, hogy a templomban imádkozhatnak gyermekükért, családjukért.

Gyülekezeti nap Katonatelepen



Minden évben késő tavasszal gyülekezeti napot tartunk Katonatelepen. Az összejövetel célja a lelki együttléten túl a közösségépítés, kötetlen beszélgetések, egymás jobb megismerése. Tapasztaljuk

mindannyian, hogy az istentisztelet után kevés alkalom nyílik a személyes kapcsolatok megélésére, ezért szükséges rendszeres alkalmakat biztosítani a találkozásra.

Idei gyülekezeti napunkat június 3-án tartottuk. Az istentiszteletet követően spontán beszélgető körök alakultak, a gyerekek pedig birtokba vették a templomkertet. Ebéd előtt – bemelegítésként – még egy kis kürtős kalács is jutott annak, aki kért. Az ebédet idén a konviktus szolgáltatta. Ezt követően *Családi kapcsolataink karbantartása* címmel hallgattuk meg Fodorné Ablonczy Margit előadását. A Fodor Attila által vezetett játékos bevezető után az előadásban olyan fontos témák kerültek terítékre, mint harag, megbocsátás, családi minták és elfogadás. Az együttlét nagyon inspiratív és elgondolkodtató volt, segítséget kaptunk abban, hogyan lehet Isten segítségével rendezni családjunk és gyülekezetünk dolgait.

A nap programjain mintegy 90-en vettek részt. A közösséget pedig nemcsak az együttlétben, előadáson, istentiszteleten, hanem a rendrakásban, elpakolásban is megéltük.

Köszönet minden résztvevőnek és szolgálónak, mindenekelőtt pedig Istennek ezért a tartalmas napért.

Szerző Pál Ferenc

Pálné Lencsés Szilvia

Lehet jobb a házasságod!



A legtöbb házaspár számára ez a biztatás figyelemfelkeltő. Számunkra is az volt, amikor először találkoztunk az Alphának házasságokra irányuló kurzusával, így közelebről is megismerkedtünk vele.

Századunk kapcsolatpusztító csapdái a házasságainkat sem kímélik. Nincs időnk, türelmünk, kitartásunk, hűségünk, hogy kapcsolatainkat gondozzuk, ha sok a baj vele, inkább feladjuk, és másikba kezdünk, mert az egyszerűbbnek és gyorsabbnak tűnik. Pedig a házasság Isten ajándéka, egy olyan

különleges szeretetközösség, amihez nincsen fogható. Persze magától nem működik: törődést, őszinteséget, figyelmet igényel.

Elhatároztuk, hogy gyülekezetünkben hangsúlyt fektetünk a házagondozásra, kipróbálva ezt a hét alkalomból álló kurzust, segítve azokat a párokat, akik szeretnék, hogy megerősödjön a házasságuk, kapcsolatuk. Tulajdonképpen egy vacsorával egybekötött randisorozatról van szó, ahol a párok egyszerre vehetnek részt érdekes és

tanulságos előadásokon, és tölthetnek kettesben is időt. A házaskurzus olyan készségek elsajátítását, illetve fejlesztését teszi lehetővé, amelyek segítik a közös fejlődést, a bensőséges kapcsolat elmélyítését. Alkalmaink a következő tematika szerint épülnek fel:

- A házasság alapjai
- A kommunikáció művészete
- Konfliktuskezelés
- A megbocsátás ereje
- Após, anyós, avagy a múlt és a jelen
- A jó szex
- A szeretet nyelve

Első ízben a hét alkalomból álló sorozatra 2017 őszén került sor házaspárok részére, majd ezt követett 2018 tavaszán egy hétvégi kurzus jegyespároknak.

Szerző Kökény Beáta

Fóti missziós nap

2019. április 13-án került megrendezésre a helyiek számára a fóti missziós nap. Körülbelül 60-an vettünk részt rajta. A fótiak nagyon készültek – ahogy mi is –, hiszen amikor odaértünk, nagyon nagy szeretettel fogadtak minket, aminek nagyon örültünk. Az elején ismerkedtünk és játszottunk,

Tapasztalataink egyértelműen a folytatás irányába mozdítottak minket. A feladat súlyát alátámasztva a presbitérium határozatot hozott, mely alapján gyülekezetünkben a házaskurzus a jegyesoktatás részévé vált. Így került sor az idei esztendőben három hétvégi és egy hétalkalmas sorozatra.

Hálásak vagyunk a munkatársakért: három lelkes házaspár és öt laikus, gyülekezetünkhöz tartozó pár kapcsolódott be a szolgálatba. Bízunk benne, hogy ez a kör bővülni fog, hiszen jól látjuk, hogy a munka sok.

Valamennyien örömmel végezzük ezt a feladatot, mert nemcsak azt tapasztaljuk, hogy a résztvevő párok számára tartogat sok-sok áldást a jegyes-, illetve házaskurzus, hanem mi, szolgálók is megerősödünk, újra és újra átéljük, hogy lehet jobb a házasságunk!

tudtunk beszélni ezzel a témával kapcsolatban. Ezt a beszélgetést még az ebéd közben is folytathattuk sok új embert is megismerve. A délután folyamán kvíz és egyéb játék volt a program, így a csoportok

még jobban összekovácsolódtak. A nap végén közös zárással, énekkel, biznyságtétellel adtunk hálát az alkalomért, és megköszöntük, hogy ilyen remek embereket ismerhettünk meg.

Szerző Kökény Beáta

Hódmezővásárhelyi missziós nap

A hódmezővásárhelyi missziós nap 2019. április 6-án került megrendezésre. Az alkalmat az egész Csongrádi Református Egyházmegyében meghirdették, és meglepően sokan is voltunk. Bár az előzetes tájékoztatás alapján csupán 20-25 főre számítottunk, azonban kiderült, hogy 60 főnek keltette fel az érdeklődését ez a program. Így különösen örültünk, hogy egy nagy közösségben lehetünk együtt Istennel.

A megérkezés után játszottunk pár ismerkedős játékot, majd volt egy áhítat, amelyet csoportbeszélgetések, kvizek és egy nagyon szuper játék követett hat csoportban. Délelőtt és délután is ezek a programok voltak. Minden csapat részt vett egy csoportbeszélgetésen és a három állomáson. A filmes és a bibliaismereti kvíz feladatait kifejezetten ügyesen oldották meg a résztvevők,

a tojásos feladatot is jól teljesítették, és bár senkinek sem sikerült tökéletesen megoldani, jól szórakoztak közben.

Számomra nagyon pozitív csalódás volt, hogy a résztvevők milyen izgatottan jöttek a kvizekre. Nagyon élveztem a velük való munkát, mindenki figyelmes és kedves volt, el merték mondani a véleményüket, és közösen meg tudtak egyezni, ha valamiben nem értettek egyet.

A napnak jó zárása volt a biznyságtétel, sokat énekeltünk, és sokféleképpen tudtuk dicsőíteni Istent. Remélem, az ott lakók kedvet kaptak az ilyen alkalmakhoz, és többször fognak ilyet csinálni, mert mi, kecskemétiak is nagyon élveztük, és nagyon jó csapatépítő program volt. Sok emberrel felvettük a kapcsolatot, hátha újra összefutunk, mondjuk egy REFISZ-en...

Pillanatképek a kadafalvi református közösség életéből

Kadafalva területén néhány éve kezdődött a reformátusok számbavétele, összegyűjtése, részükre alkalom szervezése. Ami a számokat illeti, akadnak bőven, kik reformátusnak vallották, vallják magukat, de közülük nagyon kevesen gyakorolják vallásukat, élük meg a gyülekezethez való tartozásukat. Többen inkább választják a városba történő beutazást, hogy nagyobb közösségben legyenek vasárnaponként. Még többen vannak, akikben nincs ott a vágy a közösség megélésére.

A helyi általános iskolában 20-22 gyerek vesz részt a hittanórákon, de legtöbben olyan családból jönnek, ahol nem első helyen van a hit megélése. Sőt többen még a gyermekeik karácsonyi szereplésén sem vettek részt. Mert ebben a tanévben is szerveztünk karácsonyi műsort a gyerekek szereplésével, ahová természetesen másokat is hívogattunk. Alig több mint 40-en készültünk így a karácsony ünnepére.

Még az őszi folyamán érkezett egy kérés a katolikus közösség részéről, hogy ott helyben mi is tartunk ökumenikus istentiszteletet. Természetesen erről is több módon értesítettük a település lakosságát. Január 27-én került sor erre a közös isten-

tisztületre, ahol 35-en voltunk a két felekezet tagjai közül. Örültünk egymásnak, a közös éneklésnek, az ige hallgatásának, az együtt imádkozásnak. Mindenki megfogalmazódott, jó lenne majd később is hasonló alkalmat szervezni.

Egy református család rendszeresen meghívja gyermekeik osztálytársait – akik a református általános iskolába járnak – családtagjaikkal együtt egy családi napra. Most ezt azzal egészítették ki, hogy mindenki eljött az istentiszteletre. Különleges alkalom volt mindenki számára, mert még így soha nem volt tele a kápolna, ennyi gyerek még nem volt egy istentiszteleten. Hisz a felnőttek szinte kevesebben voltak, mint a gyerekek. (kb. 40+60) Reméljük, máskor is lesz ilyen élményben részünk!

Az egyik gyülekezeti tag már többször fölvetette, hogy szívesen fölajánl egy ózet a helyi közösség részére. Elfogadva az ajándékot, június 1-jére szombatra hívogattunk egy közös ebédre, melyet egyik presbitertársunk készített el. Sok-sok meghívó jutott el sokakhoz, telefonhívások ráerősítettek a meghívásra, de sajnos többen most is nemet mondtak. Pedig ezt a programot azért szerveztük meg, mert a tanév idején rendszeresen tartunk

házi bibliaórát a hónap első keddjén, de sokaknak a munka miatt nem alkalmas az 5 órai időpont. Reméltük, a szombati ebédmeghívás vonzóbb lesz. Végül 40-en fogyasztottuk el a finomra főtt őz-pörköltet, jó beszélgetések alakultak ki, egymás megismerésére is volt lehetőség, mert többen nem is ismerték egymást. Pedig mindannyian együtt alkotjuk Isten népét. Nem vagyunk egyformák, mint egy építkezésen is sokféle alkotóelemet használnak, de mégis szükség van mindenkire. *„Ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá...”* (1 Péter 2,5) Ennek emlékére mindenki kapott egy építőelemet.

Kadafalván nagyon sok feladat van még a gyü-

lekezeti közösség építése szempontjából. Több családot már sikerült meglátogatni, ahol az ige és imádság által lehattunk együtt, de van még bőven teendő. A legfontosabb az imádság a településen lakókért, hogy egyszer meghallják Isten hívását, és igent tudjanak mondani rá. A gyülekezet tagjai pedig tudjanak egy szeretetteljes közösséget alkotni, mely vonzó lehet a kereső lelkek számára.

Vasárnaponként továbbra is várjuk szeretettel a Kadafalván és környékén lakókat a 10.30-kor kezdődő istentiszteletre a Szent József kápolnába. Tudjuk és többször átértük, hogy ha 2-3-an együtt vannak, ott van az Úr velük, de jó lenne, ha minél többen tudnánk dicsőíteni az Urat.

Konfirmáció gyülekezetünkben

„JÖVEL, SZENTLÉLEK ÚR ISTEN...”

A Szentlélek erősíti meg ébredő hitünket! Így tesznek bizonysgot a konfirmáció alkalmával a fiatalok, amikor számot adnak arról, mit ismertek meg Isten igazságaiból, Jézus Krisztus szeretetéből és református egyházunk hitvallásából. Ezt az ismeretet erősítik meg, amikor megfogadják, hogy Krisztus követőjévé, anyaszentegyházunk közösségének tagjává kívánnak válni.

Nem könnyű ez a döntés, hiszen a mai világ nem az elköteleződést erősíti bennük. Ami jó, az működjön, ami elromlik, dobjuk ki, a világ ezt hirdeti, ezt tanítja ifjainknak. Isten hűsége azonban mást

mutat, mást akar. Amikor elkötelezzük magunkat az ő követésére, erre az elköteleződésre mondunk igent. Nem az a fontos, hogy milyen helyzet van bennem és körülöttem, hanem az, hogy minden helyzetben Krisztus az egyedüli mérce számomra, ő mit akar, mit szeretne megvalósítani az életemben.

Az egyház számára kihívás, hogy erre hívja fel a fiatalok figyelmét. Megmutatni, sőt megélni azt, amire Krisztus tanít, példát adva ezzel a fiataloknak az elköteleződésre. Az ifjak itt élnek közöttünk, szüleik ide hozzák őket, bizonyos mértékig ránk bízva az ő életüket, nevelésüket. Isten kegyelmes

akarata ez. Élnünk kell a lehetőséggel. Tanítani, inteni, feddni, tanácsolni, de mindenekelőtt buzdítani, bátorítani, hogy az Isten követése ad igazi szabadságot nekünk.

Ebben az esztendőben a Kecskeméti Református Egyházközségben közel 100 fiatal tett fogadalmat arra, hogy Krisztus tanítását elfogadják, és őt akarják követni beszédükben, cselekedeteikben, gondolkodásukban. Mi segíthetünk nekik ebben példaadással, odafigyeléssel, imádsággal.

Kérjük a Szentháromság Isten jelenlétét az ő életükben mindenkor, mert az ébredő hitük így marad meg, erősödik és gyümölcsöt terem. Adja meg azt, hogy a Szentlélek munkálkodása meglátsozódjék minden cselekedetükön!

A Mennyei Atya segítse ezeket a fiatalokat, hogy hűségesek tudjanak maradni Istenhez, mint ahogyan Isten mindig hűséges hozzánk, és megtartja ígéretit!

Komádi Róbert

KONFIRMÁCIÓ A VÁROSI HITTANOKTATÁSBAN

A kötelezően választható hit- és erkölcsstanoktatás 2013/14-es tanévi bevezetése alapvető változást hozott gyülekezetünk katechetikai szolgálatában. A folyamatosan növekvő hittanos létszámok törvényszerűen eredményezték, hogy egyre több 7. és 8. osztályos hittanosunk lett. Mit kezdünk ezzel a lehetőséggel? Mennyien akarnak konfirmálni 8. osztály végén? Hogyan történjen a felkészítésük a konfirmációra jelentkezőknek ebben az új helyzetben?

A fenti kérdésekkel szembesülve két fontos szempont érvényesítését kívánjuk szem előtt tartani a városi iskolákba járó 7-8. osztályos hittanosok konfirmációi felkészítésében.

Hitbeli ismeretből személyes meggyőződés legyen. A hittanórákon az elkötelezett hitoktatóink segítségével alapos tudásra tesznek szert hittanosaink az évek során. Elegendő-e mindez ahhoz, hogy az Isten országa polgárai legyenek a növények? Nyilvánvaló a válasz: nem! Éppen ezért

abban próbálunk segíteni a konfirmandusoknak, hogy személyes meggyőződésüké váljon a hitbeli ismeret. Az „amit hiszek” és az „akiben hiszek” klasszikus megkülönböztetése és egymásra épülése számunkra fontos teológiai szempont.

Konfirmáció és integráció kérdése szintén meghatározó szempont számunkra. A konfirmáció szó megerősítést jelent, melynek kapcsán a hitbeli megerősödéssel gondolunk elsősorban. A Szentléleknek ez a munkája valóban nagyon fontos mozzanata a konfirmációi felkészítés folyamatának. Ugyanakkor erősödik-e a két év alatt a kapcsolat a gyülekezet és a konfirmáló fiatalok között? Mindannyian érezzük, hogy valami megszakad a konfirmáció után gyülekezeteinkben. A fiatalok elmennek, s később se nagyon kapcsolódnak be, nem lesznek egyháztagokká. Mit tehetünk értük?

A fenti két szempontot szem előtt tartva az elmúlt tanév során a következő konfirmációi felkészítés valósult meg gyülekezetünkben:

| SORSZÁM | PROGRAM DÁTUMA | ESEMÉNY | MEGJEGYZÉS |
|---------|--|--|---|
| 1 | 2018.09.03. – 2019.06.15. | A gyermek iskolájában óra-rendbe iktatva heti 1 hittanóra | Református hittanoktatók és lelkészek végzik |
| 2 | 2018.09.27. – 2018.09.29. (csütörtök – szombat) | Igehirdetési sorozat a Műkertvárosban (Assisi Szent Ferenc kápolna) | Az alkalmak 18 ⁰⁰ órakor kezdődnek |
| 3 | 2018.10.13. (szombat) | <i>Konfirmáció és reformáció</i> címmel konfirmandusnap | Református hittanoktatók és lelkészek végzik (szombat 8 ⁰⁰ -13 ⁰⁰ óra) |
| 4 | 2018.11.11. (11 ⁰⁰ -15 ⁰⁰ óra) | Családi istentisztelet a református templomban és játékos program a gyülekezeti központban | Lelkészek és hittanoktatók vezetésével (a program része közösen elfogyasztott ebéd is) |
| 5 | 2018.11.24. (szombat 14 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ óra) | Adventváró családos délután | Hittanoktatók vezetésével az EGYMI Juhar utcai intézménye |
| 6 | 2018.12.15. (szombat 8 ⁰⁰ -13 ⁰⁰ óra) | Konfirmandus csendesnap (gyülekezeti központban – REFISZ szervezésében) | Ifjúsági lelkész és munkatársai vezetik az izgalmas programot |
| 7 | 2019.04.26. – 2019.04.28. (péntek – vasárnap) | Időutazás a kálvinista Rómába | 3 napos tanulmányi kirándulás Debrecenbe |
| 8 | 2019.05.01. (8 ⁰⁰ -17 ⁰⁰ óra) | Virágszombati egyházmegyei ifjúsági találkozó | A Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye szervezi |
| 9 | 2019.05.10. – 2019.05.11. (péntek – szombat) | Csendesnapok az Emmaus-házban <i>Hol a helyem?</i> címmel (gyülekezeti piknik) | Lelkészek és hittanoktatók vezetésével megvalósuló interaktív program |
| 10 | 2019.07.01. – 2019.07.05. (hétfő – péntek) 2019.07.08. – 2019.07.12. (hétfő – péntek) | Széchenyivárosi nyári napközis táborok | Lelkészek és hittanoktatók vezetésével megvalósuló program |

| SORSZÁM | PROGRAM DÁTUMA | ESEMÉNY | MEGJEGYZÉS |
|---------|----------------|----------------------|--|
| 11 | 2019.07. | Nyári ifjúsági tábor | Ifjúsági lelkész vezetésével megvalósuló program |

A jövőbe tekintve nagy segítség lenne, ha a presbitériumban lenne legalább egy-két ember, akik felelősnek érzik magukat a konfirmandusokért. Fontos, hogy ne csak a lelkipásztor foglalkozzon a konfirmandusokkal, hanem legyen a konfirmáció

az egész gyülekezet ügyévé! Olyan jó lenne, ha gyülekezetünk a konfirmáció eseményét élné át abban az értelemben is, hogy egyre erősebbé leszünk, mint befogadó közösség. Isten Szentlelke készítsen ilyen módon is minket a konfirmációra!

Pál Ferenc

KONFIRMÁCIÓ A GIMNÁZIUMBAN

A konfirmációs vizsgákra a gimnáziumi csoportok számára idén rendhagyó módon került sor. A vizsgamódszer tekintetében útkeresésben vagyunk. Így idén bontott csoportban (osztályközösségnek megfelelően) két időpontban volt a vizsga. A 8.a csoport húsvét előtt, az ünnepre hangolódva a passiót adta elő, míg a 8.b osztály vizsgája „rendhagyó hit-tanóra” keretében történt. A diákok visszajelzései alapján mindkét csoportban megállapítható, hogy a vizsgaforma megváltoztatása nemcsak tudásalapú bizonyoságtétellé lett, hanem élményt is adott. Az Újkollégium, mint helyszín azt is magával hozta, hogy a családok a megszokottnál nagyobb arányban vettek részt a vizsgán. Örömteli volt, hogy mindkét vizsgát a gyülekezet szeretetvendégsége követte.

A gimnáziumban a konfirmációra felkészítő hitoktatás keretében idén hittanvizsgát tévő két

csoport (8.a és 8.b) létszáma 51 fő. A hitoktatásban részesülő diákok katolikus keresztségben részesültek, és ragaszkodnak felekezetükhöz, illetve ketten baptista, egy adventista elköteleződésű.

A 37 konfirmandus közül öt fiatal részesült a fogadalomtétel alkalmával a keresztség sákramentumában, 11-en római katolikus szertartásban kereszteltettek meg, 5-en más református gyülekezet tagjaiként saját gyülekezetükben erősítették meg szüleik keresztelőkör tett fogadalmukat, és egy fiatal részesült a keresztség sákramentumában és tett így fogadalmat. Egyházközségünkben így 31-en, közülük egy lány Katonatelepen tesz fogadalmat.

A Kecskeméti Református Egyházközségben konfirmáló 31 diák közül 7-en lakhelyük szerint nem tartoznak egyházközségünk területéhez. A két csoportból gyülekezetünkben korábban mindösszesen

8-an részesültek a keresztség sákramentumában.

Egy fiatal, Juhász Petra Anna „felnőtt” konfirmáló. Ő négy éven át tanult hittant a gimnáziumban, idén érettségizett hittanból is, de kérte, hogy a gimnáziumi diáktársaival együtt tehessen konfirmációs fogadalmat. Bizonyoságtétele az ünnepségek keretében hangzott el:

„...szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen megismerjétek az ő akaratát minden lelki bölcsességgel és belátással, hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjétek gyümölcsöt minden fajta jó cselekedettel, és növekedjétek Isten ismeretében.” (Kol 1,9-10)

Tisztelt Gyülekezet, kedves Konfirmálók!

„És növekedjétek Isten ismeretében” az említett igeszakasz utolsó mondatrészét emelem ki.

Nekem ez megadatott. 9.-ben kezdtem gimnáziumi tanulmányaimat a refiben, és idén ballagtam el. 4 kerek éven át meg volt a lehetőségem, hogy Istenről és Isten által tanulhattam. Amikor felvételt nyertem a gimnáziumba, nem igazán tudtam elképzelni, hogy milyen is lehet egy gyülekezet részének lenni, milyen istentiszteletekre járni, és a hittanórákon a Bibliáról tanulni. Az első pár hónapban kíváncsian ültem, és csak figyeltem, hogyan is csinálják ezt körülöttem. Általában a már általános iskolában idejárom osztálytársaim mozdulatait lestem, és próbáltam utánózni. Azonban hamar rá kellett döbbernem, hogy itt sokkal többről van szó, mint fizikailag megjelenni, és mindent „jól” csinálni.

Miután már elsajátítottam a vallásosság külsőségeit, volt lehetőségem, hogy a belső lelki jelenlétemre is tudjak figyelni, és szép lassan fel tudtam venni a kapcsolatot Istennel. Isten megtalálása szerintem mindenki számára egy folyamat. Ez van, akinek gyorsabban és van, akinek lassabban megy. Ennek az időszaknak a hossza nem, de mélysége annál meghatározóbb. Számomra a gimnáziumi éveim az egyik legkedvesebb emlékeim az életemben. Néha úgy éreztem, mintha ez alatt a négy év alatt annyit éltem volna, mint előtte összesen. Ebben az időszakban felgyorsulnak és besűrűsödnek a dolgok az emberek körül. Egy új környezet, egy új iskola, a gimnáziumi rutin, a barátok, az első szerelem, a tanulás, a bulik, majd a végén az érettségi és az élet összes vidámsága és nehézsége percről perce váltakozik. Ez a négy év az, amiben az ember a legnagyobb változásokon megy keresztül. Sokszor nem is olyan könnyű ezt megérteni már felnőttnek lenni akaró, de még gyerekfejjel.

A hittanórák azonban sokszor adtak választ és megnyugvást. Választ arra, hogy melyik a helyes út és megnyugvást, hogy nem egyedül kell ezt végigcsinálni. És a gyülekezet pedig egy közösséget, ahol minden ember követett el hibákat, és mindenki tanult azokból. Így volt lehetőség egymás hibáiból is tanulni, és Isten által egy helyen megtalálni a jót. Soha nem tartottam fontosnak, hogy hitemről bizonyosságot tegyek. Én tudtam, hogy milyen kapcsolatom van Istennel, és azt is tudtam, hogy Isten is figyel rám. Azonban ennek a négy évnek tiszteletére és a konfirmálásom alkalmából eljött az ideje, hogy elmondjam az én utamat Istenhez, és megköszönjem, hogy a gimnázium tanulója lehettem.

Vincze Árpád



Konfirmáció

VÁROSI HITTANOSOK





VIZSGA ÉS FOGADALOMTÉTEL ISKOLÁINKBAN



Örömhírklub Hunyadivárosban

Magyarország népességének közel egyötöde 14 éven aluli gyermek. Ezen gyermekeknek kevesebb mint 5 százaléka nő fel evangéliumi hatások alatt, ezért gyermekeink legtöbbje nem ismeri az üdvösség útját. A VISZ (Vasárnapi Iskolai Szövetség Gyermkevangelizációs Közösség) a nemzetközi CEF (Child Evangelism Fellowship) magyarországi képviselője, protestáns szellemiségű, felekezeti közti gyermekmisszió. A CEF-nek Európa-szerte több mint 400 főállású munkatársa van, Magyarországon jelenleg 15 főállású munkatárs szolgál. A VISZ és a kecskeméti református gyülekezet közösen az elmúlt hónapban beindított egy örömhírklubot a hunyadivárosi közösségi házban.

Az örömhírklub elsődleges célja megszólítani azokat a gyermekeket, akik a gyülekezet periferiáján nőnek fel, vagy épp semmilyen kapcsolatuk nincs a gyülekezettel. A Biblia, az egyháztörténe-

lem és tapasztalataink azt támasztják alá, hogy a gyermekeknek lehet üdvözítő hite. Ezt az örömhír teljességével szeretnénk megtenni, ébresztgetve kicsiny szívüket, hogy Krisztusba vessék teljes bizodalmaikat. Ha szükséges, akkor lelkipozítással segítjük őket, de mint tudjuk, a hit az Úr ajándéka. Mi szeretnénk mindent megtenni annak érdekében, hogy ez megtörténhessen. Második fontos cél a tanítványozás és a gyülekezetbe való beépítés. Ez sok esetben szülőfüggő, hogy elviszi-e a gyermekét a gyülekezetbe, vagy beírta-e a hittanra. Viszont, ha rendszeresen eljár a gyermek az örömhírklubba, akkor szeretnénk minden segítséget megadni, hogy a gyermek lelki növekedését biztosítsuk, és idővel arra bátorítsuk, hogy önállóan kapcsolódjon be egy ifis csoportba, majd a konfirmáció felé is terelhetjük őket, hogy teljes értékű tagjai legyenek a gyülekezetünknek.

Barta András

Amikor először hallottam a Vasárnapi Iskolai Szövetség munkatárs-képzéséről, csak érdeklődő voltam, de ahogy Isten a szívemre helyezte, hogy a tőle kapott talentumot most már igenis használjam az általa kijelölt feladatra, akkor már elszántam magam, hogy részt vegyek a gyermekek evangéliumi tanítása 1. képzésén.

Itt végre nem az volt a fontos, hogy milyen végzettséged van vagy hány nyelvvizsgád, hanem, hogy mire adott az Úr talentumot.

A képzésen rengeteg segítséget és biztatást kaptunk, elbizonytalanodásunk esetén pedig mindig rávezettek, hogy nem az emberi félelemre kell összpontosítani, hanem arra, hogy ki az, aki adta ezt a feladatot és ki az, akitől kaptuk az elhívást.

Az oktatás egyik feladata az volt, hogy gondoljuk végig, hogy hol tudnánk segíteni, vagy esetleg hol tudnánk örömhírklubot indítani. A gondolat konkrét elhívássá növekedett: így adódott, hogy a Hunyadi városrészben elindított általunk egy örömhírklubot.

Minden pénteken 16:30-tól 18:00-ig várunk minden gyermeket szeretettel ovi és általános iskola után a helyi közösségi házba, ahol bibliai történeteket, énekeket és aranymondásokat tanulhatnak a gyerekek, a végén pedig az adott tanításhoz kapcsolódó kézműves foglalkozáson vehetnek részt.

2018-ban a katonatelepei gyülekezeti nap alkalmával megismerkedtem Barta Szilviával, a VISZ területi munkatársával. Sokat beszélgettünk arról, hogyan kerültek ide Kecskemétre. Rám nagy hatással volt, ahogy az Úr Isten Magyarországra vezette őket, ezután a kislányomat elküldtem a Vasárnap Iskolai Szövetség úrhajós táborába. Amikor a kislányomért mentem, leültünk beszélgetni Barta Andrással és Szilviával a munkájukról. Ekkor tudtam meg, hogy terveznek egy tanfolyamot.

Már három éve részt veszek segítőként a Szerepethéten, és időnként elgondolkodtam azon, hogy talán tanulnom kellene, hogyan lehet gyerekek között szolgálni. Az Úr Isten pedig csodálatos módon összevezette a szálakat. Így, amikor elküldték a jelentkezési lapot, én azonnal jelentkeztem. A felkészülés nem volt mindig egyszerű, de mindig úgy éreztem, hogy az Úr Isten tanítani akar engem.

Kovácsné Dávid Ilikével két éve az emmausi családoshéten találkoztunk először, ahol kiderült, hogy mindketten a Hunyadivárosban lakunk, és számunkra nagyon fontos, hogy a gyerekek

Lukács evangéliuma 10. rész első két verse sok erőt ad ma is: „1 Ezek után az Úr szolgálatba állított másokat is, hetvenkét tanítványt, és elküldte őket maga előtt kettesével minden városba és helyiségbe, ahova menni készült. 2 Így szólt hozzájuk: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásba.”

Kovácsné Dávid Ilike

megismerjék Jézus Krisztust. Az Úr Isten úgy rendezte, hogy ő is jelentkezett erre az oktatásra. Egyik alkalommal az VISZ-oktatáson összenézünk Ilikével, és ebben a pillanatban tudtuk és éreztük, hogy nekünk a Hunyadivárosban kellene a kisgyerekek között szolgálnunk. Innentől kezdve éreztük az Úr Isten folyamatos vezetését, így most a hunyadivárosi közösségi házban szolgálhatunk hétről hétre. Emlékszem, a legelső alkalommal mennyire vártuk, hogy jönnék-e majd a gyerekek. Pénteken 16:30-ra volt meghirdetve az első örömhírklub. Sok felnőtt jött el, készültünk énekekkel, hangszerekkel (furulyával és gitárral), de gyerekek nem jöttek. Imádkoztunk. Egyszer csak egymás után érkeztek a szülők a gyerekekkel. Végül kilenc gyermeknek tartottuk meg az első alkalmat. Hatalmas öröm volt ez számunkra, az Úr Isten áldását éreztük.

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.” (Ef 1,3)

Puskás Júlia

Zsuzsa néni sós sütije



Nem tudom eldönteni, hogy illő-e valakire úgy emlékezni, hogy milyen finom volt a sós sütije. Nemcsak azért, mert ez egy sokak számára meghatározó módon volt jelenlétet jelző, hanem mert nekem is ez jutott eszembe, amikor megtudtam Pungur Béla lelkipásztor feleségének, Zsuzsa

néninek a halálhírét. Így tettem fel magamnak: „*Ki süt ezután sósat a fiataloknak?*” Amikor hosszabb kirándulásra mentünk a kecskeméti fiatalokkal, Zsuzsa néni mindig küldött egy nagy adag sós-sajtós ropogtatnivalót, hogy legyen nekünk az úton. Egyszer az is előfordult, hogy az egyik csomagot olyan gondosan elraktuk, hogy a hazafelé vezető úton találtunk rá, s ha valaki tudja, hogy milyen egy kéthetes út utolsó napjaiban „házi és hazai” sütit enni, akkor tudhatja azt, hogy Zsuzsa néni sósa akkor nagyon feldobta a hangulatot.

Zsuzsa néni azok közé a lelkészfeleségek közé tartozott, akikre ma a „klasszikus” jelzőt illeszthetjük. Amikor a kilencvenes évek elején Kecskemétre vetődtem, három lelkésznek, három ilyen „klasszikus” lelkészfeleség-mintájára leltem a különböző kapcsolódásokban. eltérő karakterekkel, hangsúlyokkal és gyülekezeti jelenléttel volt Kati néni, Ilonka néni, Zsuzsa néni hármasa egyformán kedves hozzám, a zöldfülű segédlelkészhez. Írhatnám, hogy mindegyiküknek kiváló főztje volt – merthogy hívogatták a szegény éhenkórászt –, de nem voltam annyira céltudatos, hogy csak enni mentem volna hozzájuk, hanem örömmel vettem részt a lelkészcsaládok vasárnap déli ritmusába csöppenve a családi életükben is. De nemcsak én voltam így, hanem más egyedülállók is. Amikor átadtam két

lelkész kollégámnak a gyászjelentést, mind Balla Péter, mind Vizi István rögtön azt emlegették föl, hogy milyen sokat voltak Punguréknál is ebéden, vacsorán, s néha még a tévét is együtt nézték.

Mi jelent a klasszikus? A lelkésznek meghatározó a felesége, még ha nem abban az értelemben, hogy minden sikeres ember mögött van egy jó asszony is, hanem inkább, hogy a szolgálatban hogyan van férje mellett, és ahogyan a gyülekezetben egyáltalán jelen vannak. Zsuzsa néni egészen máshogy lehetett jelen Bácsalmáson és Hartán egyetlen lelkész feleségként, mint Kecskeméten, de hordozva azokat a jegyeket, amelyek jellemzőek voltak rá.

Három rövid megközelítésben legyen előttünk most Zsuzsa néni alakja.

HŰSÉGESEN FÉRJE MELLETT

Hűségesen állt Béla bácsi mellett mint társ a szolgálatban és az énekkarban is. Az énekkar nem csupán egy órát jelentett egy héten, hanem szolgálattal, kiszállásokkal, látogatásokkal járt, amikor ő is elkísérte a csapatot, sőt részese volt a hangok elrendezésének, énekkari szolgálatoknak és utaknak. Személyes kapcsolatainak is, mert az énekkarosokat gondozni is kellett, törődni velük és látogatni őket. Csakúgy, mint minden más kisebb kör, az énekkar egyfajta menedékként is szolgált, hogy a nagy egészben, a hatalmas gyülekezetben ki-ki megtalálja saját szolgálati területét. Ebben volt otthon Zsuzsa néni is, mert szerette az énekkar összetartó közösségét, felvette az egyenruhát, és énekelt Isten dicsőségére és a hallgatóság megtisztelő figyelmére.

KÖVETTE CSALÁDJAI ÚTJAIT

Családjával sokat törődve, sokszor az udvaron megállva osztottuk meg az aktuális unokák aktuális ténykedéseit. Szép volt végignézni azt a négy generációt, akik ugyanazt a nevet hordozzák. Zsuzsa néni, Zsuzsa, Zsuzsi, s most a legkisebb Zsuzsika. Én nyilván Zsuzsihoz álltam legközelebb, az ő életét tudtam végigkövetni egészen a kisgyermekkortől a refis és ifis éveken át, a mostani anyaságig. S a nagymama, az édesanya mozdulatai, vonásai benne vannak a lányban, az unokában is, és ugyanúgy benne élnek a dédunokában is. Nem csak a nevet hordozza ő. Maga a név is virágot, liliomot jelent, mint egy szép csokor fehér virág, olyan ez a négy nemzedék. A generációk ilyen szép egymásutánja nem mindenkinek adatik meg, de akinek igen, igazi kincset talál. S az a gondosság, az érdeklődés, a noszogatás, kamaszos dilemmák közepette sohasem erőszakosan, de mindig kimondta véleményét Zsuzsa néni, s ez nagy hatással volt a generációkra. Még megérhette, hogy előző héten unokája házasságkötésén részt vegyen. Milyen ajándék volt ez mindenkinek! Elmenőnek és ittmaradóknak egyaránt.

ADÁS, TÖRŐDÉS, ÉRDEKLŐDÉS MOTÍVUMA

Valaki azt jegyezte meg róla, hogy főzőedényei több évtizednyi használat után is hófehérek voltak. Mert igényes volt erre, s ez látszott is rajta: kívül-belül tisztának lenni. Ez világott ki szépen berendezett életükön, hiszen Béla bácsi nemcsak a hangok mezején rendezte el a kalászokat, hanem ő írta (írja?) évtizedeken keresztül a kecskeméti

egyházi anyakönyveket nagy szép kézjeggyével. Így éltek egymással is, sokat adva egymásnak, és sokat várva egymástól türelemmel és szeretettel. A kirándulóknak küldött sós süti jelkép; az a szeretet és gondoskodás látszik meg benne, amit Zsuzsa néni hordozott a hosszú évek alatt, s az Istent és embert szeretőknek az a tulajdonsága látszik meg benne, hogy valami kézzelfoghatóval, megízlelhetővel is kifejezzék azt a szeretet, amit ők is úgy és onnan felülről kaptak. S a Budapest Kálvin téri gyülekezet ifiseként megtapasztaltakat

adta át élete során azoknak, akik az útjába akadtak. Jó pár évig a kecskemétieknek, nekem is, és hálás vagyok, hogy én is lakhattam vele egy udvarban.

Annak ellenére, hogy ereje fogyott, azért az unokáknak és már a dédunokának is elkészítette a sósat, de amikor már kezének ereje lanyhult, Béla bácsi vágta föl és sütötte ki a finomságot. Így egészítették ki egymást, így ment előre ez világból, ahol jelenleg mi járunk, s ahová tartunk mi is mindannyian, az ének kívánságával: „*Hadd, menjek Istenem, mindig feléd...*”

Szerző Ferenczi Józsefné

Nőszövetségi hívogató

„Sok mindenért aggódol és nyugtalankodol, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre.” (Lk 10,41/b-42/a)

A nőszövetség egyike a gyülekezetünk nagycsaládjába tartozó kisebb-nagyobb közösségeknek. Egy olyan asszonyközösség, akik az ige mellé gyűlnek össze havi két alkalommal, és azon fáradoznak, hogyan tudnának minél többet szolgálni az Úr dicsőségére. A tagság ötven főt számlál, de vannak pártoló tagjaink is.

Sokszínű közösség vagyunk, amit szolgálattal is bizonyítunk. A nőszövetség asszonyai az Úrtól kapott ajándékaikat használva igen értékes tevékenységet folytatnak. Néhányan a Betlehem kapuja játszóházban vállalnak gyermekfelügyeletet, hogy míg a kisgyermekes szülők hivatalos ügyeiket, tanulmányaikat intézik, ők szeretettel



veszik körül, óvják, tanítják kicsinyeiket. Mások a diakóniában segédkeznek: a rászoruló, beteg, egyedülállók ruháinak vasalásában, a ruhavásárnál pakolással, ügyelettel. Esetenként betegápolást vállalnak, vagy súlyosan beteg, sokgyermekes édesanyának főznek speciális ételeket lábadozása idejére. Vannak, akik vasárnaponként a Margaréta otthonban hívogatnak az istentiszteletre, vagy segítenek a nehezen járó idős lakóknak eljutni az istentisztelet helyére. Nagyon sokan szeretnek kézimunkázni, így ők készítik el gyönyörű hímzéssel a keresztelői kendőcskéket, vagy ajándékoznak meg elsős diákokat hímzett bibliaborítóval. A kézimunkákból a karácsonyi vásárba is jut a vásárlók tetszésére. Erre az alkalomra különösen nagy gondal, lelkesedéssel és nagy létszámmal készülünk házi tészta készítésével is a SION nyugdíjsházban. A kezdő rövid áhítat után jó hangulatban gyártjuk a tésztákat, amelyeknek a karácsonyi vásárban igen nagy keletje van.

Gyakran vagyunk a gyülekezet szeretetvendégségeinek házigazdái, ahol finomabbnál finomabb süteményekkel örvendeztetjük meg a testvéreket, és rendezési szolgálattal segédkezünk.

Természetesen felsorolásunk nem lehet teljes, hiszen számtalan kisebb-nagyobb feladatot lát el

közösségünk az aktuális rendezvények keretében is.

Mindez a sok tevékenység összekovácsol bennünket, vidám, szeretetteljes közösséget teremt, amelyben benne van a munka, kikapcsolódás, hasznos tevékenység, a baráti légkör gyümölcse is. Figyelünk egymásra, segítjük egymást. Kis figyelmességgel, énekekkel köszöntjük a születésnaposokat, így a napokban a 80, 90 és 91 éves testvéreinket.

Ám nem csak a szolgálatok töltik ki napjainkat, de szívesen kirándulunk is. Az elmúlt évben két alkalommal is: kastélytúra keretében a gyönyörű dégi, a nádasladányi és a fehérvárcsurgói kastélyokat, majd ősszel a gyulai várat, a gyulai Almásy-kastélyt és a szabadkígyósi Weinkheim-kastélyt kerestük fel. Mindegyik esetben nagyszerű élményben volt részünk. Az idén májusban pedig az Őrség vidékére látogatunk, ahol gyönyörű középkori templomokat és néprajzi érdekességeket tekintünk meg egy négynapos kirándulás keretében.

A felsoroltak mutatják, milyen gazdag a tevékenységünk, és hogy milyen jó együtt lenni testvéri közösségben.

Minden hónapban két találkozásunk van: a hónap második csütörtökén délelőtt 10 órakor a Szarvas utcai SION házban gyülekezünk. Ezen alkalommal az ige mellett beszélgetünk a soron következő szolgálatunkról, az ott megtapasztalt élményeinkről. A másik találkozásunk egy bibliaóra keretén belül, minden hónap negyedik péntekén 16 órakor a gyülekezeti központban van.

Szeretettel várjuk közénk a szolgálatra és jó közösségre vágyó testvéreket!

Mert feladatunk: „...tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6,10)

Interjú Istennel!

Nemrégiben láttam egy filmajánlót, amelynek az volt a címe: Interjú Istennel! Ez indított arra, hogy a Szőlőskertbe interjút készítsek Istennel. Fogadják szeretettel!

Kérdező: *Sok kereső, tévelygő nem akarja elfogadni a létezésed, mert jelen van a szenvedés, a fájdalom, a kegyetlenség a világunkban. Ezt igazságtalanságnak tartják. Miért engedted meg azt, hogy ártatlan gyerekek haljanak meg, szüleik tehetetlenül asszisztáljanak a folyamathoz, hogy családok vesszenek oda egy robbantás során vagy egy hajókatasztrófa áldozataként?*

Isten: Pontosan érzem, látom, tudom, hogy ki mennyire szenved, milyen sebeket hordoz élete végéig egy tragédia megélése következtében. Azt is tudom, hogy sokan úgy gondolják, hogy nem engedném meg az értelmetlen szenvedést, ha léteznék. Ám ami az ember számára értelmetlen, annak nem biztos, hogy valóban nincs semmilyen értelme az egész univerzum működését figyelembe véve. A Genézisben olvasható József történetet sokan jól ismerjük. József gőgös fiatalember volt, akit a testvérei gyűlöltek, haragjukban belökték egy verembe, majd eladták rabszolgának Egyiptomba. József imádkozott szabadságért, de nem adtam neki még segítséget, és valóban rabszolgá lett. Éveken keresztül fogságban, nyomorúságban kellett élnie, de a próbatételek során a jelleme megerősödött,

csiszolódt. Végül Egyiptom miniszterelnöke lett belőle, aki családját is beleértve ezrek életét mentette meg az éhezéstől. Ha nem engedtem volna meg, hogy József szenvedjen, soha nem tudott volna hatékony eszköze lenni a társadalmi igazságosságnak és a lelki gyógyulásnak. Tudom, hogy e történetet hallgatva sokan azonosulni tudnak a történettel. Beismerik, hogy az életben elért sikereiket a legnehezebb és legfájdalmasabb tapasztalataiknak köszönhetik. Sokan úgy tekintenek vissza egy-egy betegségre, mint személyes és lelki növekedésük pótolhatatlan korszakára. Volt egy ember egy gyülekezetben, aki majdnem teljesen elveszítette látását, amikor egy sikertelen drogüzlet alkalmával arcba lötték. Elmondta, hogy rendkívül önző és kegyetlen ember volt, de állandó jogi és kapcsolati problémái miatt mindig másokat hibáztatott. Látásának elveszítése lesújtotta, ugyanakkor mélységes alázatra indította. *„Ahogy a testi szemeim megszűntek működni, úgy nyíltak ki lelki szemeim. Végre megláthattam, hogyan bántam másokkal. Megváltoztam, és életemben először végre barátokra találtam, igazi barátokra. Hatalmas árat fizettem ezért, de azt kell*

mondanom, hogy megérte. Végre van valamim, ami értelmet ad az életemnek.”

Noha senki sem hálás az őt ért tragédiáért, semmi pénzért nem cserélné el az így nyert látást, jellemet és erőt. Másfajta nézőpontból szemlélve az életünket, idővel a legtöbben el tudjuk mondani, hogy a minket ért tragédiáknak, fájdalmaknak – legalábbis egy részüknek – mi volt az értelme. Miért ne lenne lehetséges, hogy Isten nézőpontjából mindenre legyen értelmes magyarázat? Ha elég hatalmas vagyok és transzcendens ahhoz, hogy dühöngjenek rám, amiért nem vetek véget a világban lévő rossznak és szenvedésnek, akkor ahhoz is elég hatalmas és transzcendens vagyok, hogy jó okom legyen megengedni, hogy az emberek ne tudják meg ennek az értelmét. Az előbbi nem képzelhető el az utóbbi nélkül.

Kérdő: *Ha jól értem, akkor a rossz létezése nem Isten elleni bizonyíték?*

Isten: Pontosan.

Kérdő: *Meredek kijelentés lenne, hogy Isten melletti bizonyíték a szenvedés?*

Isten: Semmiképpen. Először is: a tragédia, a szenvedés és az igazságtalanság problémája egyetemes. Legalább annyira probléma az ateistának, mint a hívőnek. Tévedés tehát azt gondolni, hogy az istenhit feladásával a rossz problémája is megoldódik. Továbbá ha nem léteznék, és az ember létének egyetlen magyarázata az evolúció lenne, akkor beszélhetnénk-e egyáltalán rettenetes gonoszságról? Nem látom be, miképpen. A rosszról csak akkor beszélhetünk, ha létezik előírt módja annak, ahogy az ember-

nek mint értelmes lénynek élnie kell. A világ szekularizált szemléletéből semmilyen valódi erkölcsi köteletség nem következik, így az sem mondható, hogy létezik valódi gonoszság. Ha tehát azt gondoljuk, hogy valóban létezik rettenetes gonoszság (és nem csak ennek valamiféle illúziója), akkor ez egyben erőteljes érv a létezésem mellett.

Kérdő: *Ezek a válaszok érthetőek, de nem adnak megnyugvást azok számára, akik épp szenvednek. Mi van akkor, ha a szenvedés és a rossz logikailag nem cáfolja Isten létét? Ezek a válaszok nem mentik fel Istent a világban lévő rossz és szenvedés alól.*

Isten: Épp azért küldtem Jézust, hogy osztozzon az emberi szenvedésben. Jézusban megtapasztaltam a lehető legnagyobb fájdalmat. Éppen ezért, noha nem adok magyarázatot minden egyes fájdalmas tapasztalatra, komoly erőforrásokat biztosítok minden hozzám forduló számára, hogy keserűség és kétségbeesés nélkül, reménykedve és bátran nézzünk szembe a szenvedéssel.

Kérdő: *Többes számot használ: bátran nézzünk szembe a szenvedéssel. Tehát Isten is szenved?*

Isten: Az egész világunkat én teremtettem, és már akkor jelen volt a fiam. Részt vett a teremtésben, a keblemen pihent. Tökéletes szeretetkapcsolatból mégis elküldtem a saját fiamat a Földre. Gondoljunk bele, hogy Jézusnak az örök időktől fogva tartó, végtelen szeretetének az elvesztésével kellett szembenéznie. Ez a tény már önmagában elviselhetetlen fájdalom mindenki számára. Amit az embernek kellett volna elszenvednie, tőlem való végtelen elsza-

kítottságot, Jézus viselte el az emberek helyett. A fiam elárultatása előtt a mennyet várta, de a pokol nyílt meg előtte. A legnagyobb fájdalommal is szembenézve bizonyosságot tett hitéről: Én Istenem, én Istenem! Ha ismét felteszi az ember magának a kérdést, miért engedem meg a szenvedést, a rosszat, majd a kereszten lévő Jézusra tekint, továbbra sem fogja tudni a választ. Viszont azt megláthatja, mit nem tekintünk válasznak. Az nem lehet válasz, hogy közömbös és nemtörődöm lennék az emberrel. Annyira komolyan vettem az emberi fájdalmat, gyötrődést, hogy fiamban magamra vállaltam. Ha tehát magunkévá tesszük a keresztény tanítást, hogy Jézus Isten, és értünk a keresztre adta magát, mély vigasztalást és erőt nyerünk a földi élet minden brutalitása közepette. Tudhatjuk, hogy Isten valóban Immánuel – velünk az Isten – még a legborzalmasabb szenvedések közepette is.

Kérdező: *Az, hogy Istennel együtt szenvedünk, mert van erőnk Krisztusban, sok ember számára vigasztalást jelent. Ám az embernek ennyivel be kell érnie, hogy együtt szenvedhet a világ teremtőjével?*

Isten: Jogos, a történet itt még nem ér véget. Reménységre is szüksége van az embernek, hogy a szenvedés nem hiábavaló. A szenvedőnek nemcsak a keresztről szóló tanítás jelent erőforrást, hanem a feltámadás ténye is. A Biblia nem átszellemiesült mennyei paradicsomot, hanem új eget és új földet ígér. A Jelenések könyve 21. részében nem azt olvassuk, hogy az emberek átkerülnek a földi világból a mennybe, hanem azt, hogy a menny jön le közénk, és ezáltal megtisztul, megújul és beteljesedik az anyagi világ. A világi szemlélet szerint ter-

mészetesen nincsen semmiféle helyreállítás a halál után vagy a történelem végén. A keleti vallások szerint elveszítjük egyediségünket, és összeolvadunk a mindenséggel, evilági, földi életünk pedig örökre eltűnik. Még azok a vallások is, melyek reménykednek a mennyei paradicsomban, vigasznak tekintik az életben elszenvedett veszteségekért, fájdalomért, illetve az át nem élt örömeikért. A Biblia ezzel szemben feltámadást hirdet, de ez nem azt jelenti, hogy valamikor a jövőben kárpótlást nyerünk mindazért, amit nem tudtunk megélni, hanem annak az életnek a helyreállítását, melyet mindig is élni szerettünk volna. Nemhogy jóra fordul minden borzalmas dolog, ami velünk történt, hanem titokzatos módon annál nagyobb lesz a végső dicsőség és öröm. Ha elfogadjuk a megtestesülésről és a keresztről szóló keresztény tanítást, a szenvedések közepette mélységes vigasztalásban részesülhetünk. A feltámadásról szóló tanítás óriási reménységgel tölthet el. Azt az ígéretet hordozza, hogy elnyerjük azt az életet és azt a világot, amelyre leginkább vágytunk, és éppen a bátorság, a hosszú tűrés, az áldozathozatal és a megváltás teszi majd végtelenül dicsőbb világgá, mint amilyen nélkülük valaha lett volna. Azt mondják a múltó szenvedésről: „*Semmilyen jövőbeni üdvösség nem tud kárpótolni ezért.*” Nem tudják, hogy ha egyszer eljutottak a mennyek országába, az időben visszafele is hatni fog, s a kínszenvedést is dicsőséggé változtatja. Ez a rossz és a szenvedés végső veresége. Nemcsak hogy véget ér, hanem olyan radikálisan eltöröltetik, hogy mindaz, ami megtörtént, csak az eljövendő öröm nagyságát fokozza majd.

Bikal



2019 hűvös májusán, az anyák napja és gyermeknap hónapjában gyönyörű, napos időben indultunk útnak a pályázatunk következő programjának megvalósítására.

Többgenerációs kirándulást szerveztünk a Baranya megyei Bikalra, ahol a megelevenedő középkorba csöppenhattünk bele egy nap erejéig. Célunk az volt, hogy a Kecskeméti Református Egyházközség SION Nyugdíjsház és Gondozási Központ klubtagjai most unokáikkal, fogadott unokáikkal együtt kiránduljanak, s ismerjék meg hazánk egyetlen tematikus élménybirtokát.

Május 25-én vidám nagymamákkal és kisebb-nagyobb unokáikkal indult el buszunk a Dunántúlra. Az alföldi szemnek lélekemelő látvány volt a Dél-

Dunántúl változatos dombvidéke, s öröm volt látni a harsányzöld termőföldeket is.

Tematikus programmal várt minket a középkori élménybirtok. A skanzenszerű faluban található kovácsműhely, vízimalom, állatsimogató, pékség, fogadó, mesterségek háza, színházterem, lovagi aréna, műhelyek. Mesterek vártak, hogy bemutathassák tudásukat, s mi is kipróbálhattuk például a mézeskalácssütést, kovácsolást. A falu egyedi fizetőeszközével, a fabatkával, lovas kocsikázhattunk, gyertyát márthattunk, nemezelhettünk, festhettünk kavicsot és gipszformát. A színészek varázsiskolával, lovagmesével szórakoztattak nézelődésünk közben. A nap zárásaként pedig a lovagi küzdőtéren részesei lehettünk a Lovagregény c. filmnek. Különböző nemzetiséget megjelenítve lovagok és lovagnők küzdöttek egymással lóháton. Számos ügyességi feladatokban mérték össze erejüket és ügyességüket a dicsőségért.

A nap végén a csillogó szemek látványa s a boldog beszámolók igazolták pályázatunk eme kirándulásának is a sikerét. A nagyszülők és unokák egy élménydús nappal s értékes, együtt töltött idővel gazdagodhattak. A 139. zsoltár 3. versével zárom beszámolómat: *„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.”*

SION nyugdíjasházak programjai

Szeretettel és izgalommal készülünk változatos programokat nyújtani az idősödő, idős korosztálynak a SION nyugdíjasházakban. Kiváló lehetőség kínálkozott erre a tavaly március óta havi rendszerességgel megszervezett, EFOP-1.3.7-17-2017-00259 pályázat keretében finanszírozott rendezvényeink által, amivel színesíthettük a házak életét. Időről időre lehetőséget kapunk betekintést nyújtani közösségi örömeinkbe, így szeretnénk bemutatni most is néhány alkalmat a SION házakban szervezett programokról.

KUTYATERÁPIA



A rendszeres látogatások előhírnökeként egy-egy bemutatóalkalmat szerveztünk mindhárom telephelyen, melynek keretében a Kutyaival Egy Mosolyért Alapítvány titkára, dr. Juharos Ágota részletesen beszámolt tevékenységeikről, megismerhettük a programban dolgozó kutyusokat és felvezetőiket. Betekintést nyerhettünk a kiképzésük hátterébe, bemutatták, milyen alapvető parancsszavakra kell engedelmeskedniük a terápiás kutyáknak, miben más az otthon tanított engedelmes kutya és a közösségbe vihető segítő, ill. terápiás kutya.

Az ismerkedés során kedvesen becsempésztek memóriatréninget (a négy kutyus neve), koordinációs testmozgást (lábemelés), aktivizálták időseinket is a bemutató alkalmával. Valóban mosolyt csalnak az arcokra, olyan emberekhez is közel tudtak kerülni a négylábú kedvencek, akiknél más típusú foglalkozások alkalmával nem sikerült érdeklődésüket felkelteni. A demenciával élők ugyanúgy élvezték a programot, mint a még szellemileg is aktív idős emberek. A foglalkozás elsődleges célja kellemes, szórakoztató, vidám perceket szerezni a lakóknak. Valamennyiüknek jelen volt életében a házőrző, de a társasházi és intézményi háziarend nem teszi lehetővé a kutyák és más háziállatok



tartását az intézmény területén. Sokan évek óta – akár 20 éve nem találkoztak kutyával.

(Az állatasszisztált terápiát, mint módszert B. Levinson, amerikai pszichológus dolgozta ki az 1960-as években, először érzelmileg zavart, illetve árva gyerekek gyógyítására. A módszert később kiterjesztette súlyos, gyógyíthatatlan betegek segítésére (enyhítette a depressziót), illetve idősekre, akiknél az egyedüllét és magány miatti szellemi és fizikai leépülést tudta gátolni, illetve lassítani az állatterápia segítségével. A bemutatót követően havi rendszerességgel tartanak foglalkozást az alapítvány önkéntesei minden telephelyen ebben az esztendőben.)

BŰNMEGELŐZÉS

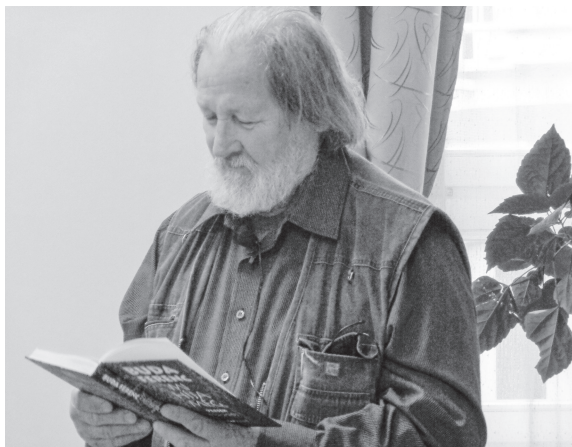
Mivel az idős emberek életkori, fizikai, mentális sajátosságaikból kifolyólag az átlagnál sérülékenyebbek, kiszolgáltatottabbak, ezáltal fokozottan veszélyeztetettek bizonyos bűncselekményekkel szemben. A bűnelkövetők kihasználják az idősek hiszékenységét, jószívűségét. A Kreatív Mozaik Alapítvány, Kiskunfélegyháza Város Önkormányzata,



a Kiskunfélegyházi Rendőrkapitányság *Kreatív bűnmegelőzés Kiskunfélegyházán* elnevezésű projektjének része a nálunk is bemutatott *Nyugdíjas akták* című bűnügyi komédia.

A közönség élményszerű és humoros formában kapott információkat arról, hogyan kerülhető el az, hogy egy idős ember bűncselekmény áldozatává váljon. A vígjáték az idősek sérelmére elkövetett gyakori csalási módszereket (pl. unokázás, termékbemutató) mutatta be három jelenetben. A társulatot javarészt nyugdíjas helybeliek alkotják. Az előadás célja, amellet, hogy közösségformá-





ló hatása van, a nézőkben olyan nyomot hagyni, amely segít elkerülni, hogy áldozattá váljanak, bedőljenek a gyakori csalásoknak. A bűnügyi témát feldolgozó interaktív előadáson felléptek a „Kunplast Szupernagyik” és közreműködött a kiskunfélegyházi citerazenekar és énekkar. Az előadást dr. Horváth-Rekedt Gréta címzetes rendőr főhadnagy, a Kiskőrösi Rendőrkapitányság bűnmegelőzési előadója rendezte.

IRODALMI DÉLUTÁN

Április 11-én, József Attila születésnapján ünnepeljük a magyar költészet napját. A SION nyugdíjsházákban rendszeresen megemlékezünk az ünnepről: az irodalom és költészet iránt fogékony lakóinknak, klubtagjainknak irodalmi délutánt szervezünk, közösen verselünk, szavalóversenyre készülünk. Idén abban a megtiszteltetésben lehetett részünk, hogy elfogadta meghívásunkat Buda Ferenc József Attila-díjas, Kossuth-díjas, Nemzet Művésze címmel kitüntetett - költőnk, aki Kecskeméthez is több szálon kötődik - itt élt és munkálkodott évekig,



személyesen is ismerhették néhányan klubtagjaink közül. A délutánt színesítette két gyermeke, Eszter és Ádám, valamint veje, Orosz Csaba hangszeres játéka, mellyel Buda Ferenc énekelt verseit kísérték. Megható volt hallani a költő verseit saját maga tolmácsolásában, s a családi körben – általunk megálmodott formációban- előadott kísérettel megénekelve.

A bő egy órás összeállítás után – József Attila *Kedves Joci!* című versére hagyatkozva – 5 forintért lehetett „kuglert” venni, azaz 2 féle minyont fogyaszthattak a programon résztvevők az asztalukon található 5 forintosokért cserébe. (A minyon magyar süteményfajta, amelyet az 1870-es években Kugler Henrik honosított meg Budapesten. A neve még az 1920-as években is Kugler volt, ezután terjedt el a franciás név.) Az irodalmi délután folyamán teatallapról választhattak 12 féle tea közül lakóink és klubtagjaink, valamennyi teát egy-egy versidézet álcázott, s nevüket költőktől kölcsönöztük.

Fontosnak tartjuk, hogy tartalommal töltsük meg a ránk bízott idősök életét. Bízunk benne, hogy egy-egy alkalom után feltöltődve, élményekben gazdagodva könnyebben élék meg mindennapjaikat.

A diakónia igazi kihívása

Az évek során feltűnt az a jelenség, hogy sokszor bennünket, egyházban szolgálókat is megkísért, hogy hétről hétre, hónapról hónapra valami újat, meglepőt, kreatívat és bámulatosan előrevívót tudjunk a gyülekezet és a külvilág számára felmutatni. Bennünket, diakónusokat leginkább az olyasféle mennyiségi rekordok felállítása csábít, hogy ennyi és ennyi bajban lévön segítsünk, a tavalyihoz képest ennyivel több konzervet osszunk szét, vagy ennyivel több adományt tudjunk a holland ruhákból összegyűjteni. Ha az elmúlt fél évnek ezeket az „eredményeit” tekintjük, nem is állunk olyan rosszul. Már elfogytak a konzervek, három ruhavásárt is tartottunk, és sok-sok embernek igyekeztünk segíteni a diakóniai központban. Soli Deo Gloria!

És persze ezer feladat vár még ránk. Sok az aratnivaló, a munkás pedig kevés. Ám nem lenne helyes a feladatok számánál és a mennyiségileg mérhető eredményeknél leragadnunk. Ami ennél fontosabb és a leginkább számít, az az, hogy napról napra hűségesen tudjuk-e végezni vállalt szolgálatainkat. Oda tudunk-e állni felebarátunk mellé, csendesen, észrevétlenül, amikor bajban van, mint Jézus az emmausi úton a tanítványok mellé?

Neki tudunk-e fogni ezredszerre is egy-egy olyan feladatnak, amely talán már rutinszerű, unalmas, és jelenleg nem is látjuk a gyümölcsét? Az igazi erő talán nem is mindig az új létrehozásához kell, hanem a jóban való kitartáshoz a papírmunkában, az óhatatlanul keletkező konfliktusok viselésében és feloldásuk keresésében, de még akár a mindennapi bibliaolvasásban is.

A diakónia ereje abban rejlik, hogy Isten kegyelméből és iránta való hálából képesek vagyunk nap mint nap szeretettel és hűséggel elvégezni a leghétköznapibb dolgokat is felebarátaink szolgálatában. Képesek vagyunk kezünket nyújtani, problémákat megoldani, mások fájdalmát hordozni, és a diakóniai szolgálat alatt hajlandóak vagyunk nehézséget, méltánytalanságot elviselni, sokszor magunk is megsebződni, sőt adott esetben a másik arcunkat is odatartani azoknak, akik megütnek... Mindezt annak a bizonyosságával tesszük és hordozzuk, hogy Isten mellénk áll és megerősít:

„Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérre és az erősre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.” (Ezékiel 34,16)



„Gyerekeknek áll a világ!”



Ez a mondat a mottója minden évben a május végén megrendezett gyereknaphoz, amelyet ebben az évben összekötöttünk a családi napunkkal az Emmaus gyülekezeti házban.

Május 25-én reggel 9 órától vártuk a családokat a helyszínen. Miután fél tíz körül megérkezett mindenki, Simon Andrásné igazgató asszony kö-

szöntötte őket, majd Kuti József elnöklelkész igei szolgálata következett.

Ezt követően az új szülők hagyományos, tréfás fogadalomtételére került sor. Minden évben játékos sportvetélkedőt is szervezünk a csoportoknak, és ez most sem volt másként. A sportpályán mérhették össze ügyességüket, gyorsaságukat a szülők és a gyerekek közösen. A vetélkedő végén mindenki éremmel távozott.

Ezután szabadprogram következett, ahol beszélgethettek, ismerkedhettek egymással a családok, amelyre a rohanó hétköznapi élet kevésbé jut idő.

Az Emmaus gyülekezeti ház megfelelő helyszínt biztosít, hogy családjaink, gyermekeink egész nap jól érezzék magukat, és érezzék, hogy ehhez a közösséghez tartozhatnak.

Május 29-én óvodánkban folytatódott gyermeknapi rendezvénysorozatunk.

A Kutyával Egy Mosolyért Alapítvány bemutatóját élvezhették a gyerekek. Mindenki megszíngathatta négy lábú barátainkat.

A jókedvű délelőtt bezárásaként egy-egy gombóc fagyilaltot fogyaszthattak el a gyerekek az óvoda udvarán.

Magyar házban a vendéget szeretettel várják...

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól” (Péld 22,6)



Ezzel a régi magyar mondókával fogadták vendégeinket a Kecskeméti Református Pálmácska Óvoda kiscsoportosai, hiszen a 2018 januárjában megválasztott és szolgálatba állt presbitérium tagjait hívtuk meg nagy szeretettel óvodánk bemutatására.

Simon Andrásné igazgató asszony köszöntése után Varga Nándor nagytiszteletű lelkipásztor, az igazgatótanács elnökének igei szolgálata következett.

A gyermekek műsorral kedveskedtek a hozzánk ellátogatóknak, akik egy-egy kedves pillanatot

láthattak az óvodai életből. Hallhattak tehetséges furulyázó kislányt, versmondó nagycsoportosokat, mesélő iskolába készülő kisfiút, jókedvűen éneklő, dalos körjátékot játszó középsős lányokat, végül fergetegesen néptáncoló gyerekeket.

Az igazgató asszony vezetésével megtekintették óvodánkat, tájékoztatást kaptak nevelési programunkról, kiemelten a keresztyéni nevelésről, valamint az iskolai életmódra való felkészítésről. Érdeklődő kérdéseikre kimerítő választ kaptak.

A délután folyamán megtekintették óvodánk elmúlt 10 évről készült fotókiállításunkat. A szülők nagylelkű felajánlásának köszönhetően – gyümölcsök, sütemények – bőséges szeretetvendégség keretén belül jóízű beszélgetés folyt a presbitérium tagjai, szülők és óvodánk dolgozói között.

*„A jó cselekvésben pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lan-
kadunk. Ezért tehát, még időnk van, tegyünk jót
mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik test-
véreink a hitben.” (Gal 6,9-10)*

Bizonyságtétel

A márciusi templomnyitogató istentiszteleten a lélek gyümölcsei közül a hűségéről szólt az igehirdetés, és ehhez kapcsolódva azt a felkérést kaptam, hogy beszéljek a hűségéről, ami az iskolához köt. Ez pedig igen elgondolkodtatott, hiszen nem is olyan régen komoly aktualitása volt ennek az életemben.

Az elmúlt tanév végén történt események kapcsán volt egy pár hét, amikor komolyan úgy éreztem, máshol szeretném folytatni a munkámat. Konkrét állásajánlatom is volt egy másik intézménybe. Ahogy az ilyenkor lenni szokott, a barátok és családtagok igyekeztek jobbnál jobb tanácsokkal ellátni, egyesek a maradásról, mások viszont a távozásról igyekeztek meggyőzni. Ennek következtében teljes zűrzavar támadt a fejemben és a lelkemben egyaránt. Ez volt az a pont, amikor úgy éreztem, én ehhez a döntéshez emberileg nem vagyok elég. Ekkor a leghűségesebb és legbölcsebb tanácsadóhoz fordultam, és imádságban kértem az Urat, hogy segítsen engem jelekkel a helyes irányba terelni. Ahogy teltek a napok, éreztem, ahogy elkezd munkálkodni, méghozzá többféle módon is.

Eszembe juttatta a kezdeti időszakot, amikor idekerültem ebbe az iskolába. Azt a 14 évvel ezelőtti tavaszt, amikor oly boldogan léptem át az iskola küszöbét tanítójelöltként. Akkor én választottam ezt az iskolát zárógyakorlatom teljesítéséhez. Hogy

miért? Mert már akkor is nagyon színvonalas volt itt az oktatás, tetszett a konzervatív és keresztyén értékrend, és nagyszerű mentort kaptam Hámori Zoltánné Mara néni személyében. Gyerekkoromtól idejártam a gyülekezetbe, és emiatt nem éreztem magam idegennek ebben a közegben. Éppen ellenkezőleg, nagyszerűnek tartottam, hogy ez nem csupán egy munkahely, hanem van benne valami felemelő lelkeség is. Ez pedig az Úristen jelenléte és a hitélet, ami áthatja az itt dolgozók és tanulók mindennapjait. Biztonságos burkot jelentett mindez számomra. Éppen ezért rendkívüli örömmel töltött el, amikor Hörcsök Imre igazgató úr felajánlott számomra egy állást. A belépésemkor tett fogadalomtételben pedig hűséget ígértem, miszerint: *„Isten és egyház iránti hűségben, lelkiismeretesen végzett szolgálatban és tudásom folyamatos fejlesztésében példát mutatok tanítványaimnak.”* Az Úristen által eszembe juttatott régi szép emlékek igen megérintették a szívem.

Aztán küldött további jeleket. Egyik nap, amikor a kislányomat táncórára vittem, egy számomra addig még ismeretlen kisdíákunk, odaszaladt hozzám, és szorosán megölelve azt kérdezte, hogy tényleg el akarok-e menni az iskolából? Ez volt az első alkalom, hogy képtelen voltam azt mondani, hogy igen. Azt válaszoltam, hogy még nem biztos.

Majd nevetve hozzá tette, hogy az jó, mert nagyon szeretné, ha tanítanám. A könnyeimmel küszködtem, és tovább nőtt a kétség bennem.

A következő pár napban egyesével kerestek fel a kollegáim, és mondták el, hogy bár nem szeretnék, hogy elmenjek, nem fognak haragudni rám, ha mégis másként döntök. Az a legfontosabb, hogy nyugodt és boldog legyek. Meghatott, hogy ilyen önzetlen szeretettel vettek körül, és egyben ráébredtettem arra, hogy ilyen hozzáállás csakis olyan munkahelyen lehetséges, ahol Isten jelen van és keresztényi a közösség. Találnék-e én még egy ilyet? Kezdett rajtam eluralkodni az érzés, hogy túl sokat veszítek, ha elmegyek innen. Végiggondoltam azt, hogy nem lesz reggeli tanulságos történet, áhítat, emmausi napok, csendesnapok, kántálás, kibocsátó

istentiszteletek az ünnepek előtt, pünkösödés és még folytathatnám a sort. Tudok-e majd ezek nélkül a számomra fontos lelki élmények nélkül valódi önmagam lenni a tanításban? Ekkor már határozottan megszületett bennem a válasz, hogy nem. Isten az általa küldött jelekkel megmutatta irántam való jószágát, kértem, és ő segített. Rajtam volt a sor, hogy én is bizonyítsam elköteleződésemet az iskolám iránt, ezzel is tanúságot téve hűségemről.

A hűség tulajdonképpen egy döntés, amelynek során sokszor óriási kitartásra és erőre van szükségünk, valamint magában kell, hogy hordozza a megbocsátás képességét és a sérelmek elengedését. A hűség jutalma, pedig – amelyet az Atya felkínál nekünk – az élet koronája: *„Légy hív mindhalálig, és néked adom az élet koronáját.”* (Jel 2,10)

Szerző Palotásné Kaszás Edina

Velünk az Isten

ORSZÁGOS BIBLIAISMERETI VERSENY EGY HITOKTATÓ SZEMSZÖGÉBŐL

Már az augusztusi évkezdő értekezletünkön előjön a kérdés: melyik igéket válasszuk az OBV kiírásánál? Melyik zsoltárok szerepeljenek? Számomra ekkortól

kezdődik a verseny. Mi már ilyenkor imádságos szívvel készülünk erre a hagyományosan április első hétvégéjén zajló két napra, mely évek óta





(22 éve!) töretlen sikerrel valósul meg itt, Kecskeméten. Idén a mottónk a következő igevers volt: *„Róla tesznek biznyságot a próféták mind...”* (ApCsel 10,43) A négy korcsoportnak Elizeus, Jónás, Dániel és Jeremiás próféta egy-egy történetével kellett megismerkedniük behatóbban. Illetve a 89., 90., 91. és a 92. zsoltár üzeneteiből is készülniük kellett.

Próbálunk a hagyományos típusokon kívül minden évben valami újdonságot kitalálni, olyat adni, ami igazodik a kiadott igehekhez, ami az újdonság erejével hat. Mindig igyekszünk arra is rákérdezn, hogy a megtanult igeszakaszok a kognitív beépülésen kívül a szívükig is eljutott-e a résztvevőknek. Ezekben a feladatokban a gyerekek tulajdonképpen biznyságot tesznek hitükről, arról, hogy nemcsak kiválóan megtanulták, hanem benső értéküké vált, a maguk életére nézve is megértették Isten szavát. Idén például imádságokat

kellett saját szavaikkal írniuk a korosztályoknak megfelelő szinten. A feladatsorok javítása során számomra ezek azok a pillanatok, amikor azt érzem, hogy megérte a sok plusz munka, a készülés, ami ezzel a versennyel jár. Ilyenkor szembesülök azzal az őszinte, gyermeki hittel, ami a gyerekekben a felkészülésük során csak megerősödik. Itt látszik, hogy megérintette őket a történet, vagy csak megtanulták szó szerint. Beszélgettek a hitoktatóval róla, elmélyedtek benne, vagy erre már nem maradt idejük? Tudom, hogy a felkészítőknek rendkívül sok munkája, energiája van abban, hogy tanítványaikat a sok egyéb verseny mellett erre is felkészítsék, erre is energiát fordítsanak. A legkisebbeknek (második osztály) idén arról kellett írniuk, hogyan imádkozhatott a súnémi asszony, miután Elizeus feltámasztotta a fiát (1Kir 4).

„Köszönöm, Uram, hogy meggyógyítottad a fiamat,

mindig hűséges szolgád leszek. Ámen.” „Köszönöm, Istenem, hogy meggyógyítottad a fiamat, nagyobb örömet nem is tudtál volna csinálni. Ámen.”

Hiszem, hogy ezek az imádságok lesznek azok, amelyek egy életre szívükbe, eszükbe ivódnak, és majd felnőtt életükben is sorvezetőjük, segítségük lehet. Álljanak itt a negyedik osztályos gyermekek imái, melyeket „kilátástalan helyzetekben” mondanának Istennek:

„Ó, Uram, ne hagyj el engem, főleg ne veszedelemben, bocsásd meg a bűneimet, és hadd legyenek mindörökké a te szolgád! Ne csak engem, hanem a barátaimat is véd meg! Légy velem a minden napokban, dolgozatírásnál, és soha ne hagyj el engem! Ámen.”

„Uram, rád mindig számíthatok a bajban. Ezért segítsél ki a rossz helyzetekből! Vannak olyan esetek, amikor csak rád számíthatok, és te meghallgatod imáim. Kegyelmes Istenem, te mindig vigyáznál mellettem vagy. Ezért tehát nem fogok hitvány bálványokhoz imádkozni, csak tehozód fordulni. Ámen.”

„Kérlek, Istenem, segíts meg engem, mert nagyon nehéz helyzetben vagyok! Tudom, hogy te mindig segítesz, és mindig gondod van rám. Segítség megoldani a problémát, mert nem tudom, hogy hogyan tovább! Segítség meg, és küldd el nekem égi válaszod! Tudom, hogy megsegítesz. Add, hogy bölcsen tudjak dönteni a kétes helyzetekben! Ámen.”

A másik ok, amiért kedvelem ezt a versenyt, az, amit a hozzánk ellátogató vendégek évről évre a számukra kiadott elégedettségi kérdőívben vissza jeleznek. Itt a legtöbbször azt olvassuk, hogy minden milyen flottul, összehangoltan megy. Ennek oka az alapos, jól átgondolt szervezés és a kollégák rendkívüli fegyelme, hozzáállása. Tényleg

házigazdaként fogadják a messziről érkezetteket, tényleg szeretettel segítik őket, felelősséggel látja el mindenki a maga feladatát. És mindenkinek a feladata ugyanannyira fontos, az uszoda portás nénijétől az igazgatóig. Szeretem látni, ahogy mindenki teljes erőbedobással dolgozik – erejéhez mérten – a siker érdekében. Nekem jó érzés egy ilyen összehangolt gépezet kis részésének lenni, és aztán látni a vendégek elismerő, elégedett mosolyát az eredményhirdetés utáni búcsúzásnál.

A harmadik, ami megerősít abban, hogy jól dolgozunk, az a verseny végeredménye. Annak ellenére, hogy vannak olyan iskolák, ahonnan évtizedek óta rendszeresen jönnek csapatok – mondhatni tapasztaltak –, minden évben érkeznek új résztvevők, akik először látogatnak el erre a versenyre. S szinte azonnal tudnak ők is jól szerepelni. Vagy a dramatizált darabjukkal, vagy az írásbeli eredményével, esetleg a szóbeliben jeleskednek, de nem maradnak el a már jártassággal rendelkezőktől. Sokszor mondjuk és én is így gondolom: itt mindenki nyertes! Mert ez alatt a két nap alatt megtapasztalhatjuk az OBV reményteljes címének megvalósulását: Velünk az Isten! Végezetül egy negyedikes csapat imája, mely engem a legjobban megérintett:

„Drága mennyei Édesatyánk! Kérlek, bocsásd meg azokat, amiket rosszul csinálunk, és segíts abban, hogy ne vesszünk el a mindennapi teendőinkben! Add, Urunk, hogy kilátástalan helyzetben is megtaláljuk a jó utat! Ígérjük, hogy megpróbálunk mindig rád figyelni, és hozzád fordulni. Adj vigasztalást, hogy elvesztett barátainkért, rokonainkért ne bánkódjunk sokáig! Segítség kedves, rendes, szimpatikus, ügyes, okos és hitteli lenni! Köszönjük minden napunkat, és ha eljön a mi időnk, odaállunk trónod mellé hű szolgálként. Ámen.”



A Magyar Kodály Társaság hangversenyén gimnáziumunk kamarakórusa

A református gimnázium kamarakórusa néhány hónapja felkérést kapott, hogy vegyünk részt dr. Ittzés Mihály, a Magyar Kodály Társaság nemrégiben elhunyt elnökének emlékhangversenyén. Erre az alkalomra Szőnyi Erzsébet zeneszerző, a Nemzet Művésze megzenésítette József Attila: *Istenem* című versét. A zeneszerző külön a mi kórusunkat kérte fel, hogy adjuk elő ezt a művet.

Izgatottság járt ekkor át bennünket, hiszen nem mindennapi élmény kezdődött ekkor számunkra. Jámbor tanár úrral sokat gyakoroltunk, és a szerző is változtatott a mű egyes részein ezalatt a folyamat alatt. Mindeközben a végzős diáktársaink készültek a ballagásra, érettségire, de így is ott voltak minden próbán, hogy minél gördülékenyebben haladhassunk. Érdekes és egyben csodálatos volt látni, hogy az előttünk látható nyomtatott papír mennyi odafigyelést és koncentrációt igényel, amíg igényesen megszólal. A műben a kórust

egyetlen hegedű kíséri, amelyet a Kodály Társaság egykori elnökének fia, Ittzés Tamás, a Debreceni Egyetem Zeneművészeti szakának docense játszott. Munkájából adódóan csak keveset próbálhattunk együtt, de a próbákon kiderült számunkra, hogy egy nagy tudású és egyben humoros emberrel kerültünk egy színpadra. Véleményem szerint az édesapja is ilyen lehetett, legalábbis Jámbor tanár úr elbeszéléseiből erre következtettünk.

Május 27-én hétfőn került megrendezésre a koncert Budapesten, a régi Zeneakadémia hangversenytermében. Kissé fáradtan indultunk a fellépésre, mert előtte még bent kellett lennünk a tanítási órák nagy részén, és volt még egy gyors próbánk is. A buszon jó hangulat uralkodott, és már mindenki várta a szereplést. Szerencsére a délutáni csúcsforgalom előtt odaértünk a Liszt Ferenc Emlékmúzeumhoz, amely a régi Zeneakadémia épületében van. Sajnos időnk nem volt ott körbejárni, hiszen most nem

ezért jöttünk, de a tény, miszerint ugyanazon a színpadon fogjuk dicsőíteni Istent, amely helyen számos meghatározó személyiség adott koncertet (Liszt Ferenc, Erkel Ferenc), felvillanyozó volt.

A színpadbejárás után megmutatták a termünket, amely öltözőként és várakozóként szolgált nekünk. Itt lepakoltunk, és meghallgattuk a szokásos szabályokat az ittlétünket illetően. Ezután kaptunk egy félóra pihenőidőt, amelyben legtöbbször sétált egyet a környéken, vagy pótolta az elvesztett energiát egy kis elemőzsiával.

Egész nap nagyon meleg volt, de az a kicsike terem a 26-27 embernek ezerszer füledtebbnek tűnt, mint gondolnánk. A rengeteg táskán és ruhahatartón kívül a teremben volt még egy zongora és néhány pad székekkel. Különlegessé tette viszont az a sok ablak, amelyeken nem is éreztük, hogy jött volna friss levegő. Egyre jobban fáradtunk, és ez mindenkin látszott. Este 6 órakor kezdődött a hangverseny, és mi az utolsó előtti fellépők voltunk. Tanár úr rendíthetetlenül buzdított minket, hogy már nemsokára mi következünk. Viszont az ő lelkesedése is egyre jobban alábbhagyott, mert az ünnepség eléggé elhúzódott. A megbeszélte helyett majdnem egy órával később álltunk színpadra. Fáradtak voltunk, fájt a lábunk, már legszívesebben gyalog indultunk volna haza, de nem. Össze kellett szednünk magunkat.

És sikerült...

Amikor felkonferálták a kórust úgy éreztem, hogy mindenki érzi ennek a súlyát. Azért jöttünk ide, hogy egy nagyszerű tudós, zenei szervező, pedagógus emlékére elénekeljük azt a dalt, amelyet

egy kedves barátja, munkatársa írt emlékére. Azért jöttünk, hogy méltóképpen tisztelegjünk emléke előtt.

Négy művet énekeltünk: Halmos László *Jubilate Deo*, William Byrd *Ave verum corpus*, Kodály Zoltán *A 121. genfi zsoltár*, legvégül Szőnyi Erzsébet *Istenem* című művét.

Makai Béla kórustársunk meghatóan szavalt el a verset. Utána a hegedű szívszorítóan szólt, és az egész mű teljesen elvarázsolta a közönséget. Megcsináltuk. Az összes hang a helyén volt, és a mű végére sem csúsztuk le.

Tanár úr nagyon büszke volt ránk, és rengeteg gratulációt kaptunk. Az egyik legfontosabb, hogy Szőnyi Erzsébet tanárnő csak annyit tudott mondani: „*Gratulálok! Csodálatos! Tökéletes volt!*”

Csak ezután tudtuk meg, hogy igazán kiemelt rendezvényen szerepeltünk, hiszen jelen volt Kodály Zoltánné, Vashegyi György, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke, a Zeneakadémia rektorhelyettese és sok más művész, zenei vezető. Jámbor tanár úr nem akart minket a fellépés előtt ezzel izgalomban tartani.

Fáradtan, ám büszkeséggel telve indultunk haza 21 óra után. Tizenegy óra is elmúlt, mire Kecskemétre érkeztünk, és akkor a legszebb búcsúmondatot mondta Jámbor tanár úr: nem kell bemennünk a következő nap első órájára. Nagyon boldogok voltunk mind a sikeres szereplés, mind a plusz pihenő miatt.

Mindannyiunk számára hatalmas élmény és nagy megtiszteltetés volt ez a hangverseny. Most pedig gőzerővel gyakorlunk, hogy a júliusi erdélyi kirándulás is hasonlóképpen sikerüljön.



Ballagási beszéd



Az ember borzasztóan telhetetlen teremtmény. Sohasem azt veszi észre, hogy mennyi mindene van: mennyi lehetőséget, biztatást, szeretetet kap; milyen sok barát veszi körül, mennyi mindenkire számíthat, és milyen sokan számítanak rá. Valahogy mindig a hiány az, ami nagybetűvel jelenik meg a leltárban, mindig az tudatosul, ami nem tökéletes. Mi is ilyenek vagyunk. Az itt töltött évek során annyi mindent kaptunk egymástól, a tanárainktól, az együtt létrehozott közösségtől és magától az iskolánk szellemiségétől, most mégis – mohó módon – köszönet helyett elsődlegesen egy kérés az, ami az élmények, tapasztalatok és az ezek miatt érzett hála között előrefurakszik.

Idő – időt kérünk. Csak még egy percet, hogy

alaposan végiggondolhassuk, mit is teszünk valójában. Egyetlen percet, hogy minden félmozdulatunkat teljes tudatunkban, maradéktalan magabiztossággal vihessük véghez. Egyetlen perccskét, hogy utólag ne legyen büntudatunk a tetteink és hirtelen hozott döntéseink miatt. Hogy ne érezzünk soha többé úgy, hogy változtatnánk, hogy átéreznénk, hogy benne maradnánk és élünk, hogy nem pazarolnánk. Nem vesztegetnénk el egyetlen pillanatot sem, aminek megélésére adott volt a lehetőségünk.

Kérünk egy percet, amit a világ zajától elvonulva, csendben, magunkban tölthetünk. Hogy legyen időnk számba venni az aktuális és hosszútávú céljainkat, azt, hogy miért is küzdünk. Hogy a véghajrá előtti fejetlenségben se tévesszük szem elől az álmainkat, ugyanakkor legyen lehetőségünk tudatosítani magunkban, hogy fejet kell tudnunk hajtani egy feljebbvaló akaratnak – akkor is, ha az egyezik a miénkkel, és akkor is, ha nem. Fel tudjunk készülni lelkileg arra, hogy most valami más lesz, kikerülünk a biztos közegből, ezáltal muszáj valamilyen szinten saját lábra állnunk. Ez elsődlegesen szabadság, de az azzal járó felelősséget is megkapjuk. Ugyanakkor ez a sűrített perc arra is elég, hogy eldöntsük, hogy bár nagyon sok minden

megváltozik körülöttünk, és legtöbbször teljesen új közegbe kerülünk, a biztos hovatarozásról nem kell lemondanunk. Az igazán fontos kötelekék éppúgy érvényesek maradnak, mint eddig, legyen szó családról vagy iskolában és azon kívül kötött barátságokról. Mi is ugyanazok az emberek maradunk, maximum egy picit csiszolódunk az új helyzethez. Ami biztos, hogy a Szabadság tér 7. szám alatt maradni fog egy épület, benne olyan emberekkel, akikről ezer és ezer meghatározó emléket fogunk őrizni egész életünk során.

Kérünk egy percet, amit együtt, a megszokott refis közösségben tölthetünk, de ebben az egy percben legyen benne minden, amit az elmúlt 6 vagy 4 év során együtt éltünk meg. Minden, ami velünk történt, akár az osztályközösségeken belül, akár a teljes intézmény szintjén. A gólyatáborba való megérkezés pillanatától kezdve az együtt töltött, időnkét épphogy átvészelt tanórákon és az osztálykirándulásokon át egészen a szalagavatós próbákig és a bolond ballagásig. Tömörüljön bele az összes kulturális nap, a gólyaműsor, az Olvasás éje, az Öltözz pirosba! vagy épp az Öltözz viseletbe!, az Irodalmi teaház, a futógálák, párnacsata napok, társasjáték délutánok, tanár-diák meccsek, csendesnapok, terepgyakorlatok, aradi biciklitúrák, valamint prágai és egyéb kirándulások. Sőt még a negyed 8-as áhítatokat is szeretnénk ebbe a percbé! Legyen benne minden átbeszélt getett szünet, órai összeségás, fizikaceti, függvényátlába halványan beleírt feladatlevezetés, 37 lottószelvény, verselemzés, későn leadott rajz projekt és lépcsőházban tartott főcióra.

Kérünk egy percet azokkal a tanárainkkal, akik az évek során amellet, hogy a protokoll szerinti tananyagot megpróbálták a fejünkbe verni, napról

napra emberségre, megértésre és toleranciára tanítottak minket. Akik angyali türelemmel, szólanul kivárták, hogy olyan gondolatok szülessenek meg bennünk, amik sikerélményt és inspirációt jelentenek számunkra. Ők azok, akik talán sokkal jobban ismerik lehetőségeink és határaink tágaságát, mint mi magunk.

Kérünk egy percet, amit azokkal az emberekkel tölthetünk, akik bár születésünktől fogva fogják a kezünk, és biztatnak ebben a megfeszített időszakban, mégis minden kétségbeesett dühünk elszennvedői. Hogy legyen egy kis időnk megfogni a kezüket, bocsánatot kérni, és köszönetet mondani nekik azért, hogy mindig mellettünk állnak. Elmondani nekik, mennyire fognak hiányozni, ha majd nem látjuk őket minden nap.

Szóval 1 perc. De 4-szer. Ráadásul végtelenítve. Mondtam, hogy kicsit telhetetlenek vagyunk, de olyan nagy kérdés ez? Nagyon kellene az a 60 másodperc, de tudjuk, hogy ez lehetetlen, mert ha most megkapnánk ezeket a vágyott időtartamokat, a jelen pillanatot cserélnénk el rájuk. Most itt vagyunk, és az aktuális 1 percben élünk, amit nem szabad elcserélnünk, sem elvesztegetnünk, hanem ki kell élveznünk addig, míg benne vagyunk. Most kell mérlegelnünk tetteinket, meghoznunk bizonyos döntéseket, ugyanakkor a jelen percet kell átéreznünk, benne maradnunk, és élnünk, hogy ne pazaroljunk. Ez az egyedüli módja, hogy ne veszítsünk egyetlen pillanatot sem, aminek megélésére adott a lehetőségünk.

A Kecskeméti Református Gimnázium végzős diákjainak nevében ezúton szeretném megköszönni tanárainknak, nevelőinknek, a fenntartó egyházköztség tagjainak és az iskola minden munkatársának a sok figyelmet, törődést és támogatást,



amit tanulmányaink során nyújtottak nekünk. Szüleinknek a türelmes szeretetet, amivel terelgetnek minket utunkon és barátainknak azt, hogy velük élhetjük meg a próbatételeket. Végezetül, mivel ballagási beszéd nem hangozhat el idézet nélkül, Michael Altshuler szavaival fordulnék a végzősökhöz: *„A rossz hír, hogy repül az idő. A jó hír, hogy te vagy a pilóta.”*

Most pedig – a régi hagyományokhoz híven – a 12. évfolyam tanulói nevében átadjuk az is-

kola zászlaját a 11. évfolyamnak. Ez a zászló az összetartozás szimbóluma, a református kollégium közösségéhez való tartozást jelenti. A rajta lévő egyházi és iskolai jelképek, évszámok emlékeztessenek benneteket arra, hogy egy 1564-ben létrejött, nagy múltú intézmény tagjai vagytok. Őrizzétek ezt a zászlót becsülettel és méltósággal, s ne feledjétek iskolánk jelmondatát és annak mély értelmű tartalmát: *„Crescit sub pondere palma”* – *„Teher alatt nő a pálma”*.

Szerző Szabó Gabriella

Tanévzáró

2019. JÚNIUS 16.

Lezárult a 2018/2019-es tanév. Valakinek az utolsó vagy sokadik, valakinek az első ebben az iskolában. Számomra ez a második első tanévzáró volt itt, valaha diákként, most pedig tanárként élhettem ezt át.

Talán az idej nyár első igazán forró napja volt. A templom körbekerítve, ablakai bereteszelve az éppen zajló homlokzati munkák miatt, a belváros mindenfelé lezárva, a rendkívüli meleg miatt módosult a dress code. De mindenki időben a helyén,

minden a megszokott rendben kezdődik, majd zajlik.

Az elmúlt közel 10 hónapban tanár és diák sokat dolgozott, tanult, teljesített, itt volt az ideje visszatekinteni, itt volt az ideje meghálálni mindazt, amit kaptunk, amit – esetenként – el kellett viselnünk. Ilyenkor még az ígére is nehéz figyelni, pedig fontos az üzenet.

Lacza András intézményi lelkész kolléga Márk evangéliumának 8. részéről prédikált:

34. A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt

magához szólítván, monda nékik: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. 35. Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliumért, az megtalálja azt. 36. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? 37. Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért? 38. Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

Az igehirdetés lényegében az életről szólt: ebben az időben együtt vagyunk hosszú hónapokat, majd éveket töltünk el munkával, tanulással, versenyekkel, jövőnk építésével, de sokszor megfélekedezünk arról, hogy hálát adjunk. Azt gondoljuk, hogy a mindennapi harcok, a célok elérése AZ élet. Igen, de mit ér az, ha közben a lényeg kimarad? Ahogy a prédikációban elhangzott: az életet Krisztus követésében találjuk meg.

A hála szavai az év eseményeire való vissza-

tekintésben is helyet kaptak. Szenes Mártonné Durucz Anna igazgatónő tanévzáró beszédében az iskola tanulóinak eredményeiről beszélt. Az ünnepség leghosszabb része következett, de ennek oka a számtalan kitűnő tanuló név szerinti felsorolása, valamint az a temérdek díj átadása volt, melyeket méltán kaptak meg iskolánk tanulói. Jó érzés, hogy ennyi tehetséges, tanulmányaiban sikeres tanuló jár ebbe az iskolába, felsorolni is kevés lenne a hely rá. Egyet azonban kiemelnék, igaz nem tanuló, hanem volt tanárom, ma már kollégám: Tusáné Petróczi Lea tanárnőt hosszú évek munkájáért és hitéleti tevékenységéért jutalmazták.

Az idő múlását a nyugtalankodó diákok mozgorgásán, a rég elillanó harangjáték hangján túl az utcáról beszűrődő rendezvény zaja is jelezte. De a gyerekek tudják a forgatókönyvet, még egy imádság, még egy ének és az áldás. Erre talán már nem is figyelnek, hiszen számukra végre vége az évnak. Az iskola zászlója méltóságteljesen visszakerekül helyére, hogy pihenjen addig, amíg elindul megint egy újabb tanév.





Pillanatképek





11.



12.



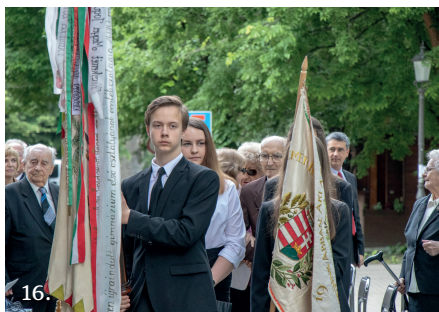
13.



14.



15.



16.



17.

1. Érettségi vizsga
- 2-3. Ballagás a gimnáziumban
- 4-5. Évzáró a gimnáziumban
- 6-8. Évzáró az általános iskolában
- 9-10. Kerékpártúra Kiskőröstre
11. Refisek az UNIVER-nél
- 12-13. Anyák napja az óvodában
- 14-15. Életkép az óvodában
- 16-17. Öregdiák-találkozó
18. Jazzkoncert



18.

Interjú Farkas Dórával

Egy hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntöttem, hogy ebben a rovatban most az általános iskola hitoktatóit vesszük szépen sorba. Fontosnak tartom, hogy mindenki számára ismertté tegyük őket, hiszen a jövő generáció hitbeli erősödését a munkájukon keresztül is reméljük. Elsőként a szülők és gyermekek között nagyon népszerű tanítónéit, hitoktatót és fejlesztőpedagógust választottuk ki, aki derűjével, szeretetével, nemcsak a kicsiket, hanem a nagyobbakat is elbűvöli. Bátor helytállását, bizonyágtételét már hallhatta a gyülekezet a laikus evangelizáció keretében, reggeli áhítaton. Kérem, ismerjék meg Farkas Dórát, aki Mózeskosár rovatunk szinte állandó szerzője, könyvtárunk lelkes olvasója és egyben cserfes jóbarátunk.

Ön szerint az iskolai keretek és az iskolai hittanoktatás mennyiben segítik, hogy élő hitre jussanak a gyerekek?

„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.” (Róma 10,17)

A mai társadalomban hiánypótló az istenismeret, a gyülekezet közösségi élménye és az elhívás. Úgy érzem, hogy amit a Kecskeméti Református Általános Iskola ad az ide megérkező családoknak, az olyan, mint egy elsősegélynyújtó doboz. Lehetőség van a sebek kezelésére és gyógyítására, a szükséges testi-lelki-szellemi gondozásra. A családok többsége a legjobbat szeretné adni gyermekének, úgy érzi, hogy itt ezt megteheti, fontosnak tarthatja, hogy

szeregetközösségben nőjön fel. Milyen jó, hogy első osztálytól elkísérhetik a hittanoktatók a családokat, így látják, hogy az a mustármagnyi hit hogyan növekedik. Fontosnak tartom, hogy nyissunk a különböző információs csatornák felé, merjünk bátran alkalmazni olyan eszközöket, amelyek látványossá, de hitelessé tehetik hittanóráinkat. De azt is látni kell, hogy miből mikor elég, mikor több a kevesebb, de ehhez mindannyiunknak fejlődünk kell.

Pályája elején hogyan látta a gyerekeket és most hogyan?

Tíz év távlatából látom, hogy a gyerekgeneráció mennyit változott. Természetes folyamat



ez, hiszen a mai gyerekek szinte beleszülettek a digitális világba, míg régebben mindent megadtunk azért, hogy kivetítőn nézhessünk egy filmet. Évről évre más formában kell megszólítanunk őket, mindig felkészültnek kell lennünk, hiszen nagyon kíváncsiak. De azt is látnunk kell, hogy sokkal változatosabbnak, szemléletesebbnek kell lenni, hiszen a mai gyerekek figyelme szerteágazó, nehezen lehet hosszú távon lekötni őket.

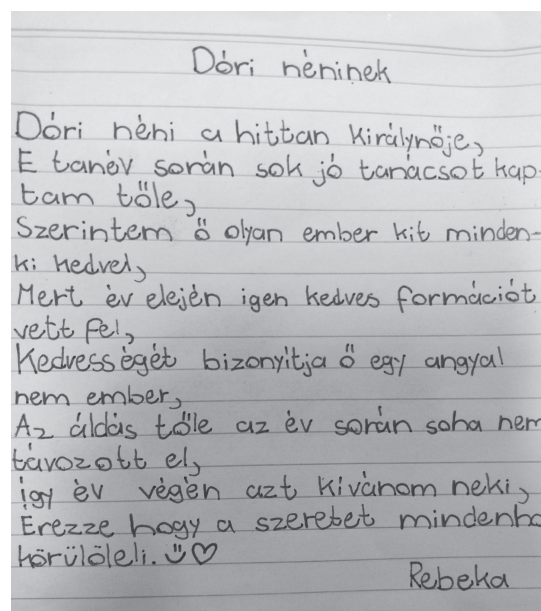
Hogyan tudja őket megszólítani?

„Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tiszta életben.” (Tim 4,12)
Azt gondolom, a legfontosabb, amit egy elhivatott pedagógus adhat a gyermekeinek, nem más, mint a hiteles példa. Mindenben példaként kell elöl járnunk, úgy, hogy ne a tökéletességet

lássák, hanem azt, hogy egy felnőtt, egy tanár is hibázhat, bocsánatot kérhet és megbocsájthat. Fontos, hogy minden oldalát megismerhessék az embernek, azt, aki boldog, hálás, bölcs, de azt is, aki szomorú, sír, fájdalmakat él meg. Talán ettől lesz érték, amit közvetítünk. Próbálok erre törekedni, hogy így lássanak a tanítványaim, a „gyermekeim”. És ilyenkor látják azt, hogy ki az igazi ember, ki az, akinek az Isten van az élete középpontjában. Úgy érzem, ha látják, érzik és megtapasztalják, akkor ők is közelebb kerülnek hozzám és Istenhez is. Csak így tudom elképzelni a tanítást, hogy Isten van az első helyen, akihez fordulhatunk hálaadással, bűnbocsánattal, fájdalmainkkal.

Mi az oka annak, hogy szeretik a gyerekek?

Erre a leghitelesebb választ a tanítványaim tudnák elmondani. Úgy látom, hogy ebben a



felgyorsult világban óriási szükség van a kommunikációs képességek széles palettájának a kihasználására. Egy ölelés, egy kedves mosoly, egy jó szó többet ad bárminél. Sokat segít az, hogy nagyon sok gyermeket, családot ismerek gyülekezetből, táborokból, így a közös pontok közelebb visznek egymáshoz.

Mi ad erőt a hétköznaphoz?

„Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” (Filippi 4,13)

Az imádság, az Istennel való szoros kapcsolat minden helyzetben segít, és előre mutat. Semmi sem lehetetlen az Istennél. Egy gyógyulás, egy válság kezelése, a munka okozta stressz, feszültség mind-mind csak elé tehető le. Muszáj, hogy mindennap letegye az ember a nehézségeket és az örömeiket egyaránt. Úgy érzem, hogy életemben nagyon sok áldást kaptam már, és még olyan sok áll előttem. Isten tenyerén lenni kiváltságos érzés, de ehhez nekem is meg kell erősödnöm a problémák által, erőt kell meríteni az újrakezdés örömeiben. Csak Istennél csendül el lelkem, hozzá fohászokodom.

Hogyan fog töltekezni a nyáron?

Mint minden pedagógus, aki ilyenkor veszi ki a jól megérdemelt szabadságát. Azonban nálam ilyenkor sem áll meg az élet, hétköznapiakon táboroztatok az uszodánkban, ami igazán jó missziói közegként szolgál. Hétfévente pedig kipihenem a hét fáradalmait egy jó könyvvel, vagy éppen egy új recepttel, esetleg befőzéssel foglalatokodom.

Ez egy hivatás. Mi volt az elhívásának gyökere, és ez hogy ad erőt nap mint nap?

„Így szólt hozzájuk: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába. Menjetekek el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” (Lk 10,2)

Amikor a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karát választottam, tudtam, hogy gyermekekkel szeretnék foglalkozni. Akkor még sokszor elbizonytalanodtam, hogy képes leszek-e hiteles módon átadni Isten üzenetét a gyerekeknek. Amikor ebbe az iskolába nyertem felvételt, akkor vált bizonyossá bennem, hogy feladatom van. Méghozzá sokkal több, mint egy tanítónak. Hiszen tanítóként főleg alsóban igazán nem kell megszerettetni a gyerekekkel az írást, a matematikát, hiszen lelkesek, motiváltak. De hittanóra az más, a Biblia nem az emberek sikerlistás könyve, mellé szükséges még valami más a lélekből. Fejlődtem, folyamatos fejlődésen mentem keresztül. Elmondhatom azt is, hogy talán a megpróbáltatások azok, amelyek a legjobban fejlesztettek, ami által erősebb lett a hitem, az elkötelezettségem. Saját példáimat többször említem tanítványaimnak, akik ezáltal is tudnak tanulni, talán hinni. Igen nehéz hitelesnek lenni nap mint nap, hogy ne lássák, hogy ha esetleg valami bánt, de mégis ez is feladat, ami előttem áll, ezt kell teljesítenem. Ettől vagyok ember, és keresztény is. Ebből merítenek a gyerekek is, hiszen ők is sebezhetőek, gyengék, fontos, hogy érezzék, hogy nincsenek egyedül.

A gyerekeken keresztül hogyan tudja a családokat megszólítani?

Jó megtapasztalni azt, hogy tanítványaim közül sokan járnak gyülekezetbe, bibliaórákra. Jó érzés az is, hogy egy beszélgetés akár egy fogadóórán elindíthat az emberben egy megtérésre indító folyamatot. Úgy érzem, az emberek nyitottak, szomjúhozzák a kedves, megértő, rájuk figyelő szavakat. Talán így könnyebb nyitni feléjük. A természetes nyitottságom, humorom, ami a gyerekeket, mint egy zárat, kinyitja. El sem tudjuk képzelni, hogy hány gyermek lesz a családja tanítványa. A szavak, énekek, beszélgetések megnyitják a zárt kapukat, ehhez jó kulcsok a gyermekek.

Milyen a hitoktatói munkaközösségi munkája?

Hittanoktatói munkám nem áll meg az általános iskola kapujában, hanem tovább munkálkodik. Így a katonatelepi gyülekezetben tartok gyerek-istentiszteleteket, szolgálok a gyülekezet mindennapjaiban, ahogyan tőlem a legjobb módon telik. Az iskolában pedig hittanórák mellett családi istentiszteleteken, áhítatokon, különböző szolgálatokban veszek részt osztályaimmal. Minden évben készülünk az országos bibliaismereti versenyre a feladatok összeállításával, kidolgozásával, lebonyolításával.

Miért választotta a fejlesztőpedagógiát?

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon.” (Péld 22,6) Talán a legfontosabb szakirány a hittanoktatás mellett számomra a fejlesztőpedagógia. Ebben tud a sokrétű gondolkodásmódom és tudásom a leginkább kiteljesedni. Ebben látom azt, hogy fejlesztésre korhatár



nélkül szükség van. Megtapasztaltam azt is, hogy milyen hiperaktív vagy magatartászavaros, esetleg autista gyerekekkel foglalkozni. Láthatjuk, hogy a csodagyerekek nemcsak most, hanem régen is köztünk voltak, csak nem figyeltünk fel rá. Mindenképpen azért igényelnek különleges bánásmódot társaikhoz képest, mert egyediek, eltérnek a megszokottól. De hát Isten is így teremtett bennünket!

Nagyon jó érzés látni a kis lépéseket vagy a rohamos fejlődést vagy az önbizalomhiány helyreállítását, szorongástól való felszabadulást. Boldogsággal tölt el, ha segíthetek gyermekeken, családokon, hogy meg tudják látni, hogy van kiút, van fény az alagút végén. Úgy érzem, Isten így küldött közéjük, hogy személyiséggel „meg tudjam menteni” őket.

„Akkor lesz boldog a gyerek, ha szereted, és ebbe beletartozik, hogy azt is szereted benne, amiben más, mint te.” (Mérő László)

A Kecskeméti Református Egyházközség ónkannájának restaurálása

ÖTVÖS NAGY FERENC



Ötvös-restaurátor, etnográfus, muzeológus, a Ráday Múzeum ötvösműhelyének vezetője. Jászkiséren született, és negyven évig ott is élt. 1986-ban Kecskeméten telepedett le. 1983-tól 1986-ig a jászberényi Tanítóképző Főiskola rajz tanszékén zománcművességet oktat, 1986-1996 között a kecskeméti Nemzetközi Zománcművészeti Alkotóműhely munkatársa. 1996-2010 között ötvös-művésztanár a debreceni Kós Károly Művészeti Szakközépiskolában. Tíz évig szakelméleti és gyakorlatvezető tanár az aranyműves képzésében, s az iskola ötvös-fémműves szakának vezető tanára.

Művészetére jellemző, hogy olyan ötvöstárgyakat készít, melyeken döntő fontosságú a zománc mint anyag. Alkotótevékenysége mellett szakírói munkássága is jelentős, a *Zománcművesség*, (1997, Scolar), majd a *Festőzománcozás*, (2009, Scolar) *Ötvösművészet A kezdetektől napjainkig*, (2011, Scolar),

Zománcművészet A kezdetektől napjainkig, (2014, Scolar) majd ezt követte az ötödik kötet, mely már kétnyelvű – magyar-angol – *Így készült How it's made* (2017, Scolar) című művészeti szakkönyvei többszáz éves hiányt pótolnak. Kecskeméten él és dolgozik, alkotómunkája mellett 2015-től a Ráday Múzeum főállású ötvös-restaurátora.

A magyarországi ónművesség virágkora a 16-17. század volt. Az ónművesség a késő középkori kézműves ágak közül a megbecsült mesterségek közé tartozott. Az alapanyagot külföldről hozták be, ennek a 16. században hatalmas lendületet adott a német Érchegység új lelőhelyeinek felfedezése, ekkor alakultak ki az ónművesség nagy központjai a délnémet területeken és Csehországban. Az ónművességgel foglalkozó mesterek a 17. század elején szerveződtek céhekbe. Ennek nagy jelentősége volt, mert a céhek ellenőrzésével garantálták az ónötvoztet minőségét.

A legjelentősebb ónműves központok (Kassa, Lőcse, Eperjes, Pozsony, Kolozsvár, Brassó, Segesvár) a kereskedelmi útvonalak mentén alakultak ki. A mesteremberek, akiknek egy része Németországból és Csehországból érkezett, főként edényeket készítettek. A tárgyak – kannák, tálak, tányérok, palackok – fontos kellékeit alkották mind a nemesi, mind a polgári háztartásoknak. A formák általában a mindenkori ötvösség jellegzetes megoldásait követték.

A protestáns, elsősorban a református egyházban igen sok ónedény maradt fent. Ez azzal magyarázható, hogy a reformátusok a kálvini tanítás alapján kerültek a fényűzés, elvetették a katolikus liturgia tárgyait. A protestáns egyházak az úrvacsora és keresztelés szertartásához használtak klenódiumokat. 1562-ben a debreceni hitvallás meg is fogalmazta az elvárásokat. *„Az írás ivóeszközről vagy pohárról emlékezik. Tehát mindennemű edényeket, akár üveg, akár fa, vagy*

arany, ezüst és cserép legyenek, vagy rézből vagy bármiféle ércből készültek, elfogadjuk, csak a viszszaélés, fényűzés, babona és botrány legyenek eltávoloztatva. A pópista kelyheket, tányérokot elvetjük a babonás visszaélés miatt.” Az egyházi használatban az edényeket nem fenyegették a mindennapok veszedelmei, sokkal kevésbé rongálódtak. Azonban az évszázadok során használat közben néha igen komoly sérüléseket szenvedtek, melyeket napjainkban restaurálással hozunk helyre.

Így került sor 2019 májusában a Kecskeméti Református Egyházközség ónkannájának – kb. a XVIII. században készülhetett – restaurálására.

Az óntárgyak körültekintő bánásmódot követelnek, a magasan kiemelkedő plasztikus elemekkel rendelkezők méginkább. Mielőtt azonban tovább haladnánk, ismerkedjünk meg az anyaggal, azzal az anyaggal amely talán a legmagasabb anyagismereti szaktudást, felkészültséget, gyakorlatot követeli meg a restaurátortól.

Az ón (Sn) stannum (latin), kedvező tulajdonságainak köszönhető elterjedését. A legrégebben ismert nehézfém, a bronz alkotóanyaga a rézen kívül, melyből Kr. e. 1400 körül már készültek tárgyak. Alacsony olvadáspontú (232 °C), könnyen formálható - domborítható, önthető, véshető - fém, nagyon vékonyra hengerelhető. A meghajlított ónrúd jellegzetes zajt – ónzörejt – hallat. A hangot az egymáson elcsúszó, súrlódó kristályok keltik.

Az ónra jellemző, hogy oxigénben elégethető, kénnel, szelénnel és tellúrral is egyesül. Arzénnel,

antimonnal, bizmutteral ötvözeteket alkot. Híg savak lassan oldják, forró tömény kénsav gyorsabban. Tömény salétromsav melegítve oldhatatlan óndioxidá oxidálja, hideg savval ón(II)-nitrát keletkezik.

Az ón érdekessége, hogy kétféle szerkezetet is felvehet: az egyik fémes, a másik nemfémes.

A fémes változat 13 °C fölött stabil; alacsonyabb hőmérsékleten gyémánt szerkezetű, szürke porrá alakul át. Ha a port felmelegítjük, újra ezüstszerű, fémes anyaggá változik. Ezt nevezzük „ónpestisnek”.

Az ónpestis az ón allotrópiájának következménye; ha a tetragonális rácsú ónt kb. 13 °C alá hűtjük, rácsszerkezete – nagyon lassan – a gyémántéhoz hasonlóvá válik, ez az ún. szürke ón. Az ilyen óntárgyak könnyen porladnak, tönkremennek. A fajtérfogat változása feszültségeket kelt, és a tárgy szétporlik. A pestis elnevezés arra utal, hogy az egyik tárgyon megindult folyamat átvihető a másikra. Az ónpestis ötvözéssel küszöbölhető ki.

A templomainkban, múzeumainkban őrzött óntárgyak raktározása közben minimum 15 °C-os hőmérsékletet kell biztosítani.

A Kecskeméti Református Egyházközség (1-4. fotó) ónkannája restaurálás előtt.

Az állapotfelmérés során a következő sérüléseket, hiányokat lehetett megállapítani:

- jelzés és felirat nélküli, erőteljesen oxidált felületű, kopott díszítővéséssel (1-4. fotó)
- törések, repedések a kannafedél környékén (5-6. fotó)
- deformációk a kiöntőcsőrön, horpadások a kannatesten és a talpkarimán (7-8. fotó)
- fedéllillentő hinyzik (9. fotó)

- korábbi javítás alkalmával a feltételezhetően leszakadt kannafület visszaforrasztották, de a véglezárást elhagyták (10. fotó)

Az óntárgyak restaurálása közben a leggyakoribb műveletek a tisztítás, egyengetés, forrasztás és patinázás, de ide tartozik még a pótlás öntéssel.

Első lépésként a fémfelületek mechanikus tisztítását kell elvégezni. Ez történhet drótkéfével, csiszolással vagy ún. homokszóró fülkében, üveggyöngyös szórással.

A tárgy tisztítását azért kell elvégezni, hogy a sérüléseket tisztábban lehessen látni. Forrasztáshoz tiszta ónt és ötvözetait használhatjuk, attól függően, hogy milyen olvadáspontúra van szükség.

Öntéssel a hiányzó – elveszett – alkatrészeket vagy a teljesen helyrehozhatatlan elemeket készítjük. Forgástest alakú mesterdarabokat, öntőformákat esztergagépen lehet keményfából, acélból – attól függően, hogy egy vagy több darabot kell önteni – készíteni. Mintázhatunk viaszból is öntőmodellt. Ebben az esetben nyers öntéssel, majd cizellálással készült a billentőfül. (11-12. fotó) A kannafül végpótlása ónlemezről készült, és forrasztással lett rögzítve, majd cizellálva.

A végső művelet – antikolás – előtt a kannatesten lévő díszítővésést is fel kellett újítani. A 13. fotón a vésés előtti állapot látható. Antikoljuk a helyreállított óntárgyat, hogy a javítás ne térjen el a tárgy többi részétől.

A teljesen megújult, restaurálás utáni állapot. (14. fotó)



1. fotó



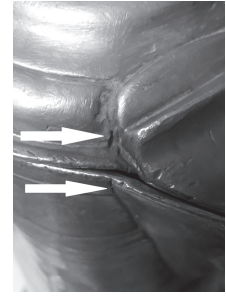
2. fotó



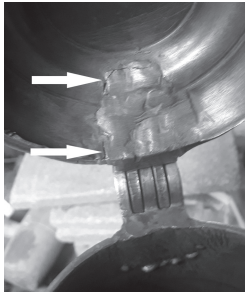
3. fotó



4. fotó



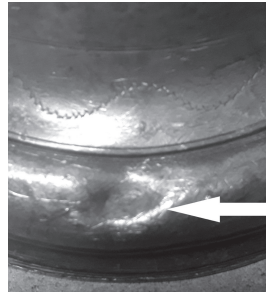
5. fotó



6. fotó



7. fotó



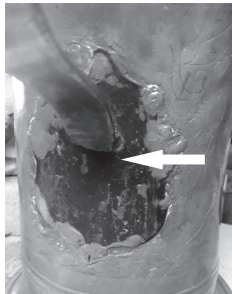
8. fotó



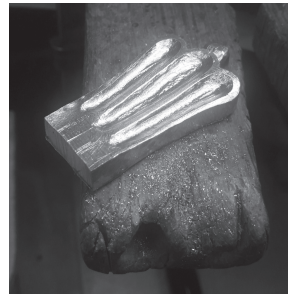
9. fotó



14. fotó



10. fotó



11. fotó



12. fotó



13. fotó

Numizmatikai gyűjtemény

Kevesen tudják, hogy a Kecskeméti Református Egyházközség egy jelentős művészeti gyűjtemény tulajdonosa is, amely képzőművészeti, néprajzi, topográfiai és numizmatikai anyagból tevődik össze, és jelenleg a könyvtár gondozásában van.

A gyűjtemény mindegyik része megérdemelné a figyelmet, de most csak a numizmatikai anyagról lesz szó.

Sátor Péter 1813-ban adományozta érméit az egyházközségnek. Ez képezi a gyűjteményrész alapját, amely az évek során tovább bővült más adományozók (Szabó Gábor, Udvardy Gyula, Tóth Ferenc, Papp János, Borbás Erzsébet, Lévai Krisztián, Kiss Géza) révén. Jelenleg 1200 darab pénzérem és bankjegy került feldolgozásra, de 400-nál is több érem várja még, hogy nyilvántartásba kerüljön.

A legrégebbi pénzérmék a római korból, az 1-4. századból származnak, ezek bronzból készültek. Minőségük vegyes, vannak szép állapotban megmaradtak, de vannak közöttük részlegesen vagy teljesen elkopott példányok is.

A 4. és a 12. század közötti időszakból nincsen, ellenben a 13. és a 21. század közötti korszakból nagyon sok érem található a gyűjteményben. Ezt az időszakot három csoportra lehet felosztani: magyar vonatkozású, európai és Európán kívüli érmékre. Az első magyar vonatkozású érem egy

ezüstdénár, mely IV. Béla királytól származik. A 13-16. századból származó érmék ezüsből készültek. A legtermékenyebb időszak a 16. századtól veszi kezdetét, ettől kezdve szinte minden évből van érem. Anyaguk már vegyesnek mondható, az ezüst mellett többségük bronzból, rézből, illetve alumíniumból készült.

Magyarországon kívül szinte Európa teljes területéről kerültek érmék a gyűjteménybe többek között Finnországból, Dániából, Franciaországból, Németországból, Lengyelországból, Portugáliából, Spanyolországból, Szerbiából vagy Törökországból, és ezen országok előd- és utódállamaiból (lásd. 1. ábra). Az első érem a 16. századból a lengyel királytól, az utolsó pedig a 20. századból V. György angol királytól származik. A többségüket bronzból, ezüsből és nikkeltől verték.

Európán kívül 22 országból vannak érmék, olyan országból, mint Kína, Japán, Ceylon, Bolívia, Peru, Vietnám vagy a Dél-afrikai Köztársaság. Ezek többségét nikkeltől és bronzból verték a 20-21. században. A feldolgozás előrehaladtával az országok létszáma még bővíthet.

Szakértők szerint ebben a gyűjteményben nagy lehetőség rejlik, okozhat még meglepetést számunkra. Első lépésként szeretnénk értékebecslést végezni, és a nyilvántartást pontosítani egy numizmatikus

segítségével. Terveink között szerepel zárt éremtartó dobozok, kazetták beszerzése, amelyek segítségével megfelelő körülményt tudnánk biztosítani az anyagnak. Célunk, hogy a nagyközönség előtt is ismert, kiállításokon bemutatható anyag jöjjön létre.

Nem zárt gyűjteményről van szó. Sátor Péter adománya az évek során folyamatosan bővült, és ezt a folyamatot nem szeretnénk megszakítani. Az elmúlt hónapokban Szabó Gábor, Lévai Krisztián és Kiss Géza több mint 450 éremmel gazdagította a numizmatikai anyagot. Ezek 20. századi pénzermék és

bankjegyek a világ minden tájáról. Természetesen a régebbi magyar vonatkozású, Árpád-házi és ve-
gyes házi királyok korából származó érmeket is szeretnénk kiegészíteni olyan hiányzó darabokkal, mint I. Szent István, Szent László vagy Könyves Kálmán ezüstdénárjaival.

Szeretnénk kérni a gyülekezet minden tagját, ha otthon régi vagy különleges pénzermét, bankjegyet talál, és megválna tőle, akkor gondoljon ránk!

Köszönjük az eddigi felajánlásokat!



Kisbronz, 4. század (I. Konstantin császár)



Ezüstdénár, 13. század (IV. Béla király)



Bronz centesimi, 1811 (I. Napóleon császár)



Levéltáros szakmai napok

2019. május 28-án Budapest Főváros Levéltárának Gárdonyi Albert termében a Magyar Levéltárosok Egyesülete (MLE) „A Ráday Levéltár a tűzvész után” címmel rendhagyó szakmai napot rendezett a közelmúltban bekövetkezett, számunkra, dunamelléki reformátusok számára különösen is fontos és szomorú eset kapcsán. A Ráday utca 28. szám alatti Kollégiumban 2019 januárjában történt tüzeset során a Ráday Levéltár is károkat szenvedett, elsősorban a tűz oltásához használt hatalmas mennyiségű oltóvíz következtében. Mind a református testvérintézmények, mind a budapesti levéltárak és más szakmai szervezetek azonnal felajánlották segítségüket és támogatásukat. Az egész napos konferencián részt vevő levéltárosok, iratrestaurátorok, valamint a tűzoltóság és a katasztrófavédelem képviselői az eset kapcsán felszínre kerülő problémák megoldására keresték közösen a választ az ország legkorszerűbb levéltárának, a fővárosi levéltár épületében. Egyébként a Ráday Levéltár értékes iratanyaga is itt kapott ideiglenes elhelyezést, és a legkorszerűbb eszközök segítségével elvégezték a tűzvész utáni napokban az átázott iratok szárítását, az iratok további károsodását megakadályozó szükséges feladatokat,

példás gyorsasággal és színvonalon – illesse őket ezúton is köszönet segítségükért!

A Magyar Egyházi Levéltárosok Egyesülete (MELTE) is konferenciát rendezett 2019. május 9-én az esztergomi Szent Adalbert Központban, amelynek során szlovákiai egyházi levéltárak vállalkoztak arra, hogy bemutatkozzanak a magyar egyházi levéltárosok fóruma előtt: a nyitrai katolikus püspökség levéltára, a pozsonyi székhelyű evangélikus központi levéltár, valamint a szlovákiai evangélikus egyház keleti egyházkerületének eperjesi levéltára munkájával, gondjaival, feladataival ismerkedhettünk meg. Koltai András, a MELTE elnöke az egyesület közös, interneten elérhető levéltári nyilvántartó rendszere, az Arca (arca.melte.hu) legújabb fejlesztéséről tartott előadást, és biztatott mindenkit annak használatára. Délután pedig közösen megtekintettük az esztergomi Prímási Levéltár középkori okleveleket bemutató, impozáns kiállítását.

Hálás vagyok, hogy megismerhettem a levéltárosok összetartó, egymást segítő közösségét, akiknek soraiba az esztergomi egyesületi közgyűlésen magam is felvételt nyertem.

Akik kék napon születtek!

AZAZ KIK IS AZ AUTISTÁK?



Gyermekek, akik „fogytékosak”, nem furák vagy mások. Ők csak azt szeretnék, amit mindenki más, hogy elfogadják őket.

Július havában van a speciális tanulás és az autista tudatosság hete. Sokan kérdezik manapság, hogy miért is beszélünk a megszokottnál többet azokról a gyerekekről, akik bizony különleges bánásmódot igényelnek. Talán sokan közülünk homokba dugják a fejüket, nem akarnak tudomást venni arról, hogy bizony ők is megérdemlik, hogy figyeljenek rájuk. A mai oktatásban sokszor előfordul, hogy nem tudjuk kezelni őket, pedig megfelelő empátiával, kis utánajárással integrálhatóak lennének sokan közülük.

„Az autizmus nem egy betegség, hanem fejlődési rendellenesség. 3 éves kor körül szokták felismerni, azonban nagyon sokféle tünete lehet. Van, aki soha nem tanul meg beszélni, és egész élete során ápolni kell, van, aki jól és sokat beszél, de vannak nagyon okosak is. A legtöbb autista szeret egyedül lenni, kerüli társait és a változást, az új dolgok felzaklatják őket.”

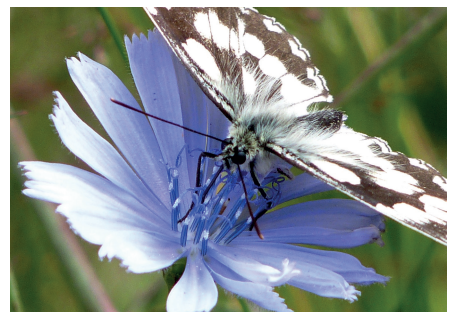
Ahogy minden ember, az autista gyerekek is különbözőek, mindegyikük más-más módon reagál a külvilágra, mást szűr le abból és a társadalomból. Ők nem kategorizálhatóak, nem lehet őket egy séma szerint kezelni. De ettől többek és értékesebbek, ha az erősségüket, talentumukat meg tudják mutatni. Lehet, hogy úgy tűnik a kívülállóknak, hogy ez a gyerek olyan, mint egy földönkívüli, de ő mégis sokkal többet fog fel a világból, csak másképpen, mint mi azt gondolnánk.

„Először is és mindenekelőtt – gyerek vagyok. Autizmussal élek. Elsősorban nem „autista” vagyok. Az autizmusom a teljes személyiségemnek pusztán egy része. Nem határozza meg, milyen ember vagyok. Gondolkodó, érző, sokféle tehetséggel megáldott lény,” (Ellen Notbohm: *Tíz dolog, amit minden autizmussal élő gyermek szeretné, ha tudnál*)



Képvárás

JUHÁSZ KATALIN



Tartalom

1 BÁN MAGDOLNA: Főszerkesztői gondolatok



ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

2 WEINER-LEGEZA LUCA: Bétel, az Isten háza



LÉLEKTŐL LÉLEKIG

4 ANTHONY DE MELLO: Szárnyalás

5 FEKETE ÁGNES: 40

6 Imádság

7 SZABÓ LŐRINC: Májusi éjszaka



NÉGYSZEMKÖZT

8 BÁN MAGDOLNA, T. KABAI VIRÁG: Beszélgetés Nemes Gyöngyi Ilona presbiterrel



EZ TÖRTÉNT...

11 KUTI JÓZSEF: Templomfelújítás 2018-2020

14 KUTI JÓZSEF: Gyakorlati tudnivalók a templomfelújítás kapcsán

15 Nőszövetség kirándulása az Őrségbe

16 ABLONCZI JANKA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ: Bajai szakmai kirándulás

18 HODÁNICS TAMÁS: Kékkereszt misszió és EFOP

21 Müpa koncert

22 SZONDI ENDRE: L'Arche



GYÜLEKEZETI ÉLET

24 Pünkösdi előkészület

29 LACZAY ANDRÁS: Keresztelési gyakorlat Katonatelepen

30 LACZAY ANDRÁS: Gyülekezeti nap Katonatelepen

31 PÁL FERENC, PÁLNÉ LENCSÉS SZILVIA: Lehet jobb a házasságod

32 KÖKÉNY BEÁTA: Fóti missziós nap

- 33 KÖRÉNY BEÁTA: Hódmezővásárhelyi missziós nap
34 SZABÓNÉ SZANYI ILONA: Pillanatképek a kadafalvi református közösség életéből
35 Konfirmáció gyülekezetünkben
42 Örömhírklub Hunyadvárosban
44 BÖLCSFÖLDI ANDRÁS: Zsuzsa néni sós sütije
46 FERENCZI JÓZSEFNÉ: Nőszövetségi hívogató



LAIKUSOK TOLLÁBÓL

- 48 PAPP ATTILA: Inerjú Istennel!



DIAKÓNIA

- 51 LASSU-PLASEK TÍMEA: Bikal
52 SIPOS MÓNICA, HALASI GÁBOR: SION nyugdíjasházak programjai
55 T. KABAI VIRÁG: A diakónia igazi kihívása



KOLLÉGIUMI ÉLET

- 56 CZENCZ ANIKÓ: „Gyerekek áll a világ”
57 ANDRÁSYNÉ BARANYI-TÓTH ANIKÓ: Magyar házban a vendéget szeretettel várják...
58 SZENTKIRÁLYI EMESE: Bizonyágtétel
59 PALOTÁSNÉ KASZÁS EDINA: Velünk az Isten
62 FISCHER BOGLÁRKA: A Magyar Kodály Társaság hangversenyén gimnáziumunk kamarakórusa
64 HONTI DORKA LAURA: Ballagási beszéd
66 SZABÓ GABRIELLA: Tanérváró
68 Pillanatképek



KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

- 70 BÁN MAGDOLNA: Interjú Farkas Dórával



KINCSESTÁR

- 74 ÖTVÖS NAGY FERENC: A Kecskeméti Református Egyházközség ónkannájának restaurálása
78 KISS ÁKOS: Numizmatikai gyűjtemény
80 BÍRÓ ÉVA: Levéltáros szakmai napok



MÓZESKOSÁR

- 81 FARKAS DÓRA: Akik kék napon születtek!
82 Képvárás



Balogh Judit • Dienes Dénes • Szabadi István

Reformátorok nyomában

*Bűnök és szerelmek –
a múlt mindig utolér.*

Fábián Fanka

VIRÁGSZÁL



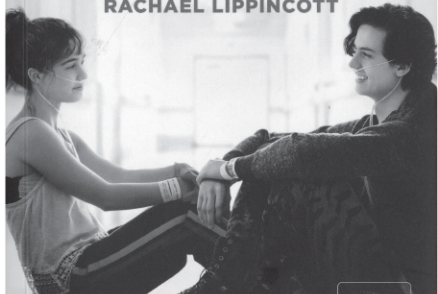
Óratánc



ANNE TYLER

KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG

RACHAEL LIPPINCOTT



Miklya Lúzsányi Mónika

AZ ECSEDI BOSZORKÁNY

Törökverő hősök és átokhordó asszonyok



Nincsen számodra hely



Andrei
Plesu

Jézus példázatai

Az elmesélt igazság



NICHOLAS SPARKS

Minden
szívdobbanással



ORVOS-TÓTH NOÉMI

ÖRÖKÖLT SORS

CSALÁDI SEBEK
ÉS A GYÓGYULÁS ÚTJAI

TÁMOGASSA ÖN IS A KECSKEMÉTI REFORMÁTUS TEMPLOM FELÚJÍTÁSÁT!

Templomfelújítási „Cserépjegyek” vásárolhatók a Kecskeméti Református Egyházközség Gazdasági Hivatalában (Szabadság tér 7.) és a Református Pontban (Kossuth tér).

Banki átutalás: Kecskeméti Református Egyházközség 10915008 - 00000009 - 23600004 (a megjegyzés rovatban, kérjük, tüntessék fel: TEMPLOM)

1.000

100.000

5.000

 CSERÉPJEGYEK

50.000

10.000